

Francisco Xavier Godo

=

4881

FUGINT DEL NIU

Comedia d'enredo

3

FUGINT DEL NIU

FUGINT DEL NIU

Comedia d'enredo en tres actes y en prosa

ORIGINAL DE

Francisco Xavier Godo

*Representada per primera vegada
en el Teatro Catalá (Romea), la nit del 13 de Novembre
de 1906*

BARCELONA

Imprempta «LA INDUSTRIA» de MANEL TÀSIS

Carrer de Tallers, 6, 8 y 10

1907

Digitized by the Internet Archive
in 2012 with funding from
University of North Carolina at Chapel Hill

A Monsieur Gès Leon

*Benvolgut amich: Las atencions que li dech son moltas y d'una manera ó altre he de correspondrer á ellas. He escrit per primera vegada una obra qu'entra de plé en el género francés, obra que vostés anomenarian **vaudeville** y que jo anomeno **comedia d'enredo**. Y encare qu'algú ha censurat que tracti d'adaptar aquest género á l'escena catalana, crech que si el nostre públich admet las traduccions ó els arreglos, ab més motiu ha d'admetrer lo qu'es original. Y qu'ho admet ab gust, res ho indica tant com els aplausos ab que ha acullit **Fugint del niu**. Además: dintre del nostro teatre hi caben tots els géneros, perque es tan universal com tots els altres, y ha de cábrehi, per tant, el francés, que després de tot es el més regositjat y el que més ens distreu de las penas d'aquest mon.*

*Jo celebraré, donchs, que **Fugint del niu** pugui treurer á vosté el malhumor si may n'arriva á tenir; y ja que pe'l género pertany aquesta obra al qu'es peculiar de la seva terra, á vosté, excelent patriota y excelent amich, te la honra de dedicarli ab el testimoni de tot son afecte y reconeixement,*

S. S. S.

Francisco Xavier Godo

Barcelona, Janer de 1907.

— NOTAS —

Julia y Margarida en el primer acte vesteixen de col-legialas. En el segón y el restant de l'obra de llarch.

Els camarers de Montecarlo, de frac.

La decoració de Montecarlo deu presentarse ab tot el luxu possible, com aixís mateix la del acte tercer, puig que l'Hôtel Bristol de Paris, ahont l'acció 's desenrotlla, es un dels més elegants de dita ciutat.

Las portas del hôtel han d'ésser d'una sola fulla y dehuen obrirse cap á fora.

REPARTIMENT

PERSONATJES

ACTORS

PURA, 35 anys, mare de	Sra. Parreño (D. ^a Carme)
MARGARIDA, 16, rossa	» Jarque (D. ^a Carme)
JULIA, 18, morena	» Baró (D. ^a Antonia)
PAULA, 30, fondista	» Faura (D. ^a Montserrat)
EMILIA, 25	» Baró (D. ^a Emilia)
ELEONORA, 25	» Vallvé (D. ^a Antonia)
ELADI, 44, pare de Julia	Sr. Viñas (D. Joaquín)
FREDERICH, 25	» Goula (D. Hermenegild)
CONRADO, 22	» Domenech (D. Joan)
SISET, 30, marit de Paula	» Daroqui (D. Vicents)
MISTER PLIN, anglés, 30	» Fuentes (D. Frederich)
MISTER ROOSS, id. 28	» Vehil (D. Joan)
ANTOINE, camarer, 35	» Capdevila (D. Ferrán)
PIERRE, id. 30	» Antiga (D. Agustí)

Senyors, senyoras y criatures

DIRECTOR: **D. Hermenegildo Goula**

LLOCHS DE L'ACCIÓ

- ACTE 1.ER Una fonda de Calella
» 2.^{ÓN} Casino de Montecarlo
» 3.ER Una fonda de París

ÉPOCA ACTUAL

Dreta y esquerra del actor

Es propietat de l'autor. Quedan reservats tots els drets y fet el dipòsit que marca la llei.

ACTE PRIMER

La escena representa l'entrada, menjador y sala—tot d'una pessa—d'una fonda de Calella. Al fons gran porta d'entrada que dona al carrer. A la esquerra, primer terme, una porta senyalada ab el número 1. A segon terme una finestra per ahont entra la llum del sol. A la dreta, primer terme, altra porta ab el número 2. A segon terme, altra porta sense número que figura la de la cuyna. Adossat á la paret del fons, un mundo gran. A las parets els corresponents anuncis. A la dreta, un que figura un ferrocarril sortint d'un túnel. A la esquerra un altra ab un vapor. Una taula rodona al mitj de la escena. Cadiras y altres mobles adequats. Damunt de la taula, paper, plomas y tinta.

ESCENA PRIMERA

Margarida, Julia, Conrado y Frederich

(Entran en escena aixís que s'ha alsat el teló: la Margarida del bras d'en Conrado y la Julia del d'en Frederich. Aquets dos entran els primers).

FREDE. Bueno; ja som á Sans.

CONRA. A Calella voldrás dir.

FREDE. P'el cas es igual. Ja som á salvo.

JULIA. Gracias á Deu.

MARG. Ay, sí; gracias á Deu! Pero la intranquilidad ningú me la treu de sobre.

CONRA. *(Ab rapidés)*. Jo!

JULIA. Que no la sentíu?

CONRA. *(A Margarida)*. Perqué estás tan intranquila? *(Amanyagantla)*. Al costat del teu Conrado...

JULIA. Vaja, vaja; no siguis pánfila.

CONRA. *(Rihent)* Julia! Julia! Fássim l'obsequi de no ofendrer á la meva rateta.

- JULIA (*Ab ironia*). Ah! sí; cuidado! (*A Margarida*) Ves si has d' ésser aixís tú també... En el col·legi tenías més coratje que jo y are semblas una papallona.
- MARG. Que vols que 't digui si no hi puch fer més..? Quan penso en lo que havém fet...
- JULIA Are que ja está fet!
- FREDE. Y ja li passarà! No 'n caldría d' altre. Es la primera impresió. Oy Marga..?
- MARG. Segurament! Per lo demés es clar que 'm passarà, perque suposo qu'entre tots m'hi ajudareu.
- CONRA. Y jo 'l primer. Ja ho sabs.
- MARG. Pero...
- FREDE. (*Cridant*) *Mozo!*
- CONRA. (*A Margarida*). Bah! bah! Ja sabs que t' estimo més qu' á las ninas dels meus ulls.
- MARG. De veras m' estimas?
- CONRA. Molt!
- MARG. (*Ab temor*). Y m' estimarás sempre?
- CONRA. Sempre, sempre.
- JULIA (*A Frederich*). Vaja, ja s' animan.
- FREDE. Y es natural.
- JULIA Y tu? M' estimas tant com en Conrado á la Margarida?
- FREDE. Que si t' estimo..? (*L' abraça y á cau d' orella li diu:*) Més.
- JULIA (*Separantse*). Be, be; no 't precipitis.
- CONRA. (*A Margarida per Julia y Frederich*). Mira, mira, com s' animan aquets dos. Ep! ep! Aixó no val.
- FREDE. Que os creyeu que sols estém aquí per' escoltarvos á vosaltres? Altra feyna hi ha. ¿Oy, noya?
- JULIA (*Decidida*). Oy!
- FREDE. Hi ha que convenir en que tant aquest com jo, som tots uns homes.
- JULIA Y hi ha que confessar que tant aquesta com jo, som totas unas donas.
- MARG. (*Suspirant*). Ben atrevidas!
- JULIA Jo diria!
- MARG. Mèssa!
- JULIA Sí que ho som. Y qué?
- FREDE. *De los audaces es la fortuna*. Ademés: tu mateixa ho has dit. Are ja está fet, y á lo hecho, pecho.

MARG. Es clar; are la cosa ja no té remey.

FREDE. Per aixó qu'are havém de buscar la mellor manera de divertirnos, fins el día que d'una manera ó altre poguém conduhirvos á l'altar y fer de vosaltres las nostras respectivas mullers. Are som á la primera estació, primera etapa de la nostra aventura. (*Mirant el rellotje*). Son las deu. Si voleu, podeu prendre un *tente en pié*. A mitj día dinarém ab tota calma y, tot dinant, farém el plano de la nostra ilimitada escursió.

MARG. Ilimitada...?

FREDE. esclar: i-li-mi-ta-da, perque sabém com ha comensat y no podém saber com ni quan acabarà.

MARG. Jesús!

CONRA. En Frederich te ralió.

MARG. Ay, la mare!

JULIA. Ay, el pare! dich jo, perque lo qu'es el meu papá, ahont me trobi 'm mata.

FREDE. Vaja, vaja, no penseu en cosas tristas. (*Picant de mans*). *Mozo!* 'S veu que no hi ha ningú en aquesta fonda. Mellor! Amos nosaltres. Necesitém un parell d'habitacions, tan per si voleu rentarvos, com per' estar ab mes llibertat.

MARG. Encare voleu més llibertat?

CONRA. Naturalment!

JULIA. De totas maneras, y are parlo en serio, cal que os tinguém l'estimació que realment os tenim, pera fer un cop de cap d'aquesta mena. Veritat, tú?

MARG. Ja ho pots ben dir. Sols aixó pot disculpar una mica la nostra calaverada. (*A Conrado y Frederich*). Ja cal, que os porteu be.

CONRA. Ens portarém com uns ángels.

FREDE. Com lo que som.

MARG. Aixó si que nó.

FREDE. Perqué?

MARG. Perque tan l'un com l'altre sou el dimoni.

FREDE. (*Rihent*). Acceptém el calificatiu. ¿Oy Conrado?

CONRA. Acceptat.

MARG. Sou la temptació en persona.

FREDE. No, no; la temptació sempre ha sigut fame-

Ila. Sou vosaltres qu'ens haveu temptat. A Adán ves qui'l va perdre sino Eva...

JULIA. Pot ser sí qu'encare nosaltres serém las raptoras.

FREDE. Res d' aixó, Julia. Els raptors havém sigut nosaltres, enllaminits per la vostra hermosura.

CONRA. Just.

FREDE. (*A Julia*). Que poch se pensava la teva minyona el plan diabólich que incluía la carta que diumenge va durvos al col-legi! ¿No hi ha pas res que comprometi á la senyoreta? va preguntarme com de costum.—¡Ca! li vaig respondrer. 'S tracta d'una fuga.—¿D'una fuga?—D'una fuga de vocals. Y, com de costum també, al donarli la carta vaig posarli á la ma el sello de franqueig. (*Indicant que va donarli diners*). Si s'arriva á pensar que's tractava del vostre rapte...

CONRA. Hauría cursat la carta de la mateixa manera.

FREDE. Sí; pero ab dos sellos.

CONRA. D'ahont se desprend que aquí la única culpable es la minyona.

FREDE. Ningú mes que la minyona.

MARG. Es clar qu'es la minyona.

JULIA. Naturalment qu'es la minyona, perque si ella no'ns hagués entregat la carta...

MARG. A horas d'are encare seriam al col-legi.

JULIA. Precisament. Pero en fi, sigui com vulguí, no negareu que havém secundat el vostre plan ab valentia. ¿Eh? Havém sigut unas Juanas de Arco alsant el seti de la nostra plassa.

CONRA. Be, no tan, no tan... No vingueu tampoch á compararvos ab la donzella d'Orleans.

JULIA. Pero no negareu que havém sigut dugas heroínas.

FREDE. Sí, noyas, si, ho haveu sigut. Y nosaltres dos Guillems Tell, que si no havém donat la llibertat á Suissa, havém lliurat á dugas deesas d'injusta esclavitut, ab las fletxas del nostre amor.

CONRA. Ben xafat!

FREDE. Oy que sí?

MARG. Lo qu'es pera dir tonterias os pinteus sols.

- JULIA. (*A Margarida*). ¿D'aixó que ha dit en Frederich ne dius tonterías? (*A Frederich*). Cregas, noy, que si la madre Juana t'hagués sentit, t'hauria donat el primer premi de literatura.
- MARG. La madre Juana! La romántica!
- JULIA. Pobre senyora!
- MARG. Sí, ¡pobre senyora! ¡pobre senyora!
- JULIA. Lo cert es que tan á la madre Juana, com á las demás, las havém ben burladas.
- MARG. Aixó sí. Son totas molt tremendas. A no saltres dugas, per un res no res ens castigavan.
- FREDE. Senyal que os ho mereixiau.
- JULIA. Quan aquesta matinada he obert la finestra pera baixar el cordill á fi de pujar l'escala, havém sentit á la Buena Madre qu'estosse-gava; y tan á'n aquesta com á mi, 'ns ha agafat un tremolor... Tot seguit ens havém vist perdudas. Es per aixó que os havém fet esperar una estona. Després ha tornat á regnar el silenci, havém ajustat l'escala degudament y havém dit: *á Roma por todo* y al carrer falta gent.
- MARG. Jo tenia una por de caurer... Las camas em tremolavan.
- JULIA. A mi no. Jo he baixat ben decidida. Una vegada feta la resolució, endevant y fora.
- MARG. Sort qu'el sereno y el vigilant badavan!
- FREDE. ¡Oh! Perque hi ha hagut algú que s'en ha cuidat.
- MARG. Ah! Sí?
- CONRA. Y donchs que os creyaho? Que os penseu que sempre's bada perque sí?
- FREDE. (*Cridant: Mozo! Agafa p'el bras á Julia y s'en va ab ella cap el cantó esquerra. Con-rado fa altre tant ab Margarida y s'en va p'el cantó dreta*).
- CONRA. Ja vindrá sí vol.
- FREDE. (*Ensenyant l'anunci del vapor á Julia*). Mira quin vapor! Que bonichs que'ls pintan. Sembla que no's mohuen. Si réalment fos aixís, un viatge per mar sería deliciós. (*Lle-gint*). «De Barcelona á Buenos Aires en diez y ocho días». Vols que hi aném á Buenos Aires?
- JULIA. Es massa lluny. Hi ha que passar massa aiga.

- FREDE. El mar ens gronxaria... 'ns gronxaria...
(*Els dos 's gronxan*). Ja sembla que m'hi trobo.
- CONRA. (*Ensenyant á Margarida l'anunci del ferrocarril*). «El Túnel del Simplón». Es el més llarch del mon. No t'agradaria atravessar-lo? ¿Eh? Tanta estona de fosca...
- MARG. No, no. Si en aquets que hi ha abans d'arribar á Calella, que son tan curts, ja heu estat tan atrevits, encare ho fórau mes ab tanta estona de fosca...
- JULIA. (*A Frederich*). Tens una manera d'expressar el carinyo... Per aquesta vegada t'ho perdono, pero si hi tornas m'enfadaré. Tan tu com en Conrado ens haveu jurat qu'ens respectariau, y si no ho feu aixís os plantarém.
- FREDE. *Bueno, bueno*; ja farém bondat.

ESCENA II

Siset y dits

(*Siset entra p'el fons. Porta devantal blanch y un tovalló á l'espatlla*).

- SISSET. Deu los guard.
- FREDE. Vaja, home, vaja!
- SISSET. Dispensin. Que fa molt que son aquí?
- CONRA. Una pila d'horas.
- SISSET. (*Rihent*). No tan, no tan... Tot just m'havia arribat á veurer el vol.
- FREDE. Ah? Pescan?
- SISSET. Si senyor.
- FREDE. (*Mirant á Julia*). Be: qui no pesca en aquest mon?
- JULIA. Qu'en teniu d'atreviment!
- FREDE. Donchs... voldriam dugas habitacions.
- SISSET. (*Mirantlos á tots ab desconfiansa*). Dugas habitacions?
- FREDE. Sí: una p'els senyors... y una pera nosaltres.
- MARG. No, no; una pera nosaltres dugas y una per'ells.
- FREDE. Be; es igual. No volém contradirvos.
- SISSET. Que son germans vostés?

FREDE. No; som... (*A Julia*). Que li dich jo are?

JULIA. Ja li diré jo: som nuvis.

SISET. Ah!

JULIA. Si senyor...!

CONRA. Be: veurá. Las dugas habitacions las demaném únicament pera treurerens la pols del viatge.

SISET. Ja entench. No farán nit aquí.

FREDE. No senyor. Després de dinar ens en anirém al extranger.

SISET. Esta be. Essent aixís aquí tenen el número 1. Hi ha un armari de mirall y, per lo tant, pot servir pera las senyoras. El 2 poden ocupar-lo vostés.

FREDE. Os sembla be?

MARG. A mi sí.

JULIA. A mi tot m'es igual.

FREDE. Corrents! ¿Ho veu home, com ens havém entés? (*Li dona una propina*). Aixó es el vermouth.

SISET. Gracias.

FREDE. ¿Es vosté l'únich mosso de la casa?

SISET. Li diré. Soch el mosso y el marit de la mestressa.

FREDE. Donchs aixís digui qu'es l'amo.

SISET. Tan de bó fos l'amo.

FREDE. (*A Julia y Margarida*). Bueno! Si voleu anarvos á arreglar...

CONRA. No voleu prendrer res?

JULIA. Ah! Si. (*al mosso*). A mi d'aquí un rato 'm durá un vas de llet.

SISET. Será servida.

MARG. Y á mi un altre.

SISET. Está molt be.

FREDE. Y nosaltres, com que no havém de fer *toilette*, ni tením ganas de prendrer res, sortirém un xich y tirarém plans.

CONRA. Just. Y anirém á veurer com pescan y si agafan un peix digne de vosaltres, os el comprarém.

MARG. y JUL. (*tot anantsen cap el cuarto número 1 y fent una cortesia á sos nuvis*). Gracias!

FREDE. No hi aneu depressa. Amos nosaltres. ¿Oy noy?

SISET. Si senyor, si. Vostés mateixos. 'S veu que son alegres vostés, caram! (*Mutis d'ellas*).

ESCENA III

Frederich, Conrado y Siset

- FREDE. (*Ap á Conrado*). Pera lo qu'ens pugui con-
venir, cal qu'aquest ens el fem nostre.
- CONRA. Si que tens rahó!
- SISSET. (*A Frederich*). 'M sembla que vosté ja havia
vingut algun'altra vegada per aquí.
- FREDE. Mes de dugas; pero fa molt temps. Y qué?
Hi ha molta gent á la fonda?
- SISSET. No senyor; are com are, no hi ha més que
vostés.
- FREDE. Si qu'estarém amples!
- SISSET. Massa!
- FREDE. (*Treyent la petaca*). Vosté fuma?
- SISSET. (*Rihent*). Quan la dona no ho veu, si senyor.
- FREDE. Que no ho vol?
- SISSET. Ca! Diu qu'es un vici que fa mal á la salut.
Com qu'es tan estalviadora...! (*Frederich li
ensenya un puro, com oferintli. Siset riu
sense gosar á prendrerl. Al últim el pren.*
Be; are es á plassa. Vinga. (*Mirant el puro*).
Oh! Tan mateix es massa gros. No tindria
pas temps d'empassarmel. (*S'el fica á la
butxaca*). El guardaré pera demá qu'es diu-
menge y es l'únich día que'm deixa anar al
Cassino.
- FREDE. (*Donantni un altre*). Tingui, home, tingui;
aquí'n te un altre. El tabaco s'ha fet pera
fumar.
- SISSET. (*Prepentlo*). Moltes gracias. Bah! Calemi
foch. (*L'encén*).
- FREDE. Tal com vosté s'esplica, digui que vosté es
un esclau de la seva senyora.
- SISSET. (*Després d'una fumada*). Que hi vol fer?
Ella es la mestressa... (*Fumant y mirant el
cigarro. Conrado s'arrima dissimuladament
al quarto número 1*). Jo en aquesta casa no
soch mes qu'el marit de la mestressa. Y qui
mana, mana; veliaquí. (*Fumant*). Sab que
vosté gasta cigarros de bisbe?
- FREDE. Fumi, home, fumi. Si en el mon tot s'en va

en fum! (*Conrado tracta d'obrir la porta del quarto número 1*).

JULIA. (*Desde dins*). No's pot entrar. (*Frederich dirigeix una mirada á Conrado*).

CONRA. (*Escorregut. fá'l distret cantant y retirant-se*). L'avventura é singolare...

SISSET. (*A Frederich*) Nada, ja ho sab. Soch tot seu. Mani y disposi.

FREDE. Gracias. (*Ap á Conrado*). Ja ho sens. Ja es nostre. (*Alt*). Vaja, tú. Aném á donar un vol y deixém en pau á las nostras... senyoras. (*A Siset*). Ahont es que pescan?

SISSET. Miri: tirin á la dreta y platja amunt.

FREDE. Está bé. Jo ja'n soch prácticich d'aquest poble.

SISSET. Si volen qu'els accompanyi...

FREDE. No cal. (*A Conrado*). Aném.

CONRA. (*Bo y mirant á'l quarto número 1*). Aném, qu'aixó es el suplici de Tántalo.

FREDE. Hasta luego. (*Agafant á Conrado p'el bras*). Quan serém á la platja, tírat á mar.

CONRA. Per qué?

FREDE. Pera que prenguis un bany d'impresió.

CONRA. Gracias p'el consell. (*A Siset*). Ah! Recordis de la llet pera las senyoras. (*Mutis p'el fons*).

SISSET. (*Donants' un cop al front*). Vatúa'l mon! Té rahó. Hi vaig tot seguit. Pobres senyoras! (*Va cap á la segona dreta quan entran Julia y Margarida que'l cridan y 's detura*).

ESCENA IV

Julia, Margarida y dit

JULIA. Noy!

MARG. Noy!

SISSET. Em dich Siset, pera servirlas.

JULIA. (*A Margarida, rihent*). 'S diu Siset!

MARG. (*Rihent*). Siset!

SISSET. ¿Y are? ¿Per qué rihuen?

JULIA. (*Rihent*) En Siset!

MARG. No'n fassi cas. No'ns rihém de vosté. Es que vosté's diu com el sagristá de l'iglesia del Col·legi, que sempre féyam enrabiari. Y aixó qu'es un sant home!

- JULIA. Pero díguili que te un nas aixís. (*Indicant que te un nas molt llarch*). Moltes vegades hi deu apagar els ciris. (*Julia y Margarida rihuen y en Siset acaba també per riurer*).
- SISSET. Ay, senyoretas! Ditxosas de vostés! Qu'en tenen pochs de mals de cap!
- MARG. (*Deixant de riurer y suspirant*). Ay! Si vosté ho sabia..!
- JULIA. Ja hi torném? (*A Siset*). Vol fer el favor Siset...? (*Riu y Margarida també*). Vol fer el favor...?
- SISSET. Si senyoras; precisament anava per aixó. (*Ap*). Y que son macas aquestas noyas! (*S'en va rihent per la segona dreta*).
- JULIA. No tardi, Siset...
- MARG. (*Rihent*). Li gastarás el nom...
- JULIA. És mes guapo qu'el sagristá.

ESCENA V

Margarida y Julia

- MARG. Qu'ets boja!
- JULIA. Be havém de riurer! Algú ha de pagar la festa y avuy ha tocat á n'en Siset.
- MARG. (*Després d'un moment de riurer, suspira y diu*). No hi puch fer més. Jo rich, rich; pero la professó va per dintre.
- JULIA. Déixat de professons, qu'encare no estém á Corpus.
- MARG. Be, donchs; no estich tranquila. Are que veig lo qu'havém fet, cregas que si pogués tornar enradera...
- JULIA. Donchs jo si qu'estich tranquila. Vaya si ho estich! Y moit. Es á dir que perque'l meu papá es viudo y vol distreurers y jo li faig nosa y no porta pressa en tornarse á casar, m'ha de tenir florintme en el col·legi? No sé si ho sabs que p'els Reys he cumplert divuit anys.
- MARG. Jo'n vaig cumplir setze per la Candelera.
- JULIA. Ja som unas donas.
- MARG. Realment. Y després de tot no't falta rahó. La meva mamá també es una tossuda. Ella

prou que deũ divertir-se: viuda, jove y guapa...

JULIA Pots contar si's diverteix! Com totas las viudas.

MARG. Estich cansada de dirli qu'm tregui del col·legi; que m'en tregui, que ja'n sé prous de cosas.

JULIA Que'n sabém, dirás. Entre lo qu'ens han ensenyat las monjas y lo que havém aprés nosaltres...

MARG. Pero sempre'm fa la mateixa contesta: l'any que ve, l'any que ve...

JULIA Sí, prou! Els anys ray, prou que venen. El que no arriba es el nostre. Per aixó que havém fet molt santament de fugir. Quan els aucells saben volar, fugen del niu. Sí, noya, sí. Are s'espavilarán; quan sápigau que'ns havém escapat.

MARG. A horas d'are ja ho dehuen saber.

JULIA Pots contar! (*Resolta*). Are'ns casarán.

MARG. Qu'ens casarán, dius?

JULIA Sí.

MARG. Per qué?

JULIA Perque quan dos nuvis fugen, tot seguit els casan.

MARG. Ah, sí?

JULIA Sí!

MARG. Y per qué?

JULIA Oh!... No ho sé perqué. Lo que sé es qu'els casan á corra-cuyta.

MARG. Si aixó fos cert, mitj col·legi s'escaparia. ¿Que dich mitj col·legi? Tot; totas las noyas. Ja sabs que la meytat y las altras de las nostras companyas, totas tenen nuvi. Fins aquell nap buf de la Mercedes Puig, que tot just te onze anys, l'altre dia'm llegia una carta d'un tal Pepito Riera que fa tres anys'm feya l'os y no'l vaig volguer per massa jove. Be fora mellor qu'estudiés. No pot acabar el batxillerat perque cada any li donan carbassa...

JULIA Conta tú! Y á nosaltres ens tenen per criaturas...

MARG. Qué'm diras? Per Nadal, la mamá'm va trobar una carta d'en Conrado y em va dir de tot. «¿Ahoñ va aquesta mucosa? 'm deya.

Miréusela: ja te nuvi y encare necessita caminadors». Y ho va contar á la Buena Madre.

JULIA El papá també. També 'm va trobar una carta d'en Frederich y em va dir qu'el volia concixer pera ficarnos á tots dos á dins d'una pollera. Y també ho va dir á la Buena Madre.

MARG. Vet' aquí perque tan á tu com á mi las madres ens tractavan ab tan rigor.

JULIA Oh! Jo voldria que'm diguessin que feyan els nostres papás quan ténian els nostres anys. La teva mamá be'n devia tenir de nuvi!

MARG. Y el teu papá devia tenir nuvia.

JULIA Es clar: ó sino, no s'haurian pas casat. Y com que jo á n'en Frederich me l'estimo molt, faré tot lo qu'ell vulgui.

MARG. Y jo tot lo que vulgui en Conrado. Ja está dit.

JULIA Mal que pesi á n'el papá!

MARG. Mal que pesi á la mamá!

JULIA Ja ho veurán si som criaturas y si necesitém caminadors...! Pero aixó sí; nosaltres dugas anirém juntas sempre, perque la mellor defensa d'una dona es ella mateixa.

ESCENA VI

Siset y ditas

(Entra Siset portant una safata ab dugas tasses de llet, vassos, llonguets y toballóns).

SISET Si son servidas.

JULIA Gracias... Siset. *(Petita rialla. Siset deixa tot el servey damunt de la taula).*

SISET Ja la poden prendre ab confiansa. Es de casa mateix. Tením un parell de cabras y las munyím á eixida de sol.

MARG. En el col·legi ens donan meytat llet, meytat aiga.

SISET Qu' encare van á'l col·legi vostés?

JULIA Hi anávam. *(Comensan á prendre la llet).*

- SISET Aquí á tretze ó catorze anys ja las trehuen y fins á deu y tot.
- JULIA Donchs á nosaltres no'ns en han tret fins avuy.
- SISET Vaja! Que sigui enhorabona.
- JULIA Gracias, Siset. (*Rialla*).
- SISET Vet'aquí perque están tan contentas.
- JULIA Es clar, home, es clar.
- MARG. Si que'es bona aquesta llet, Siset.
- SISET Qu'aprofiti! Jo, ab permís de vostés aniré á fer feyna.
- JULIA Vosté mateix, Siset. (*Siset arriba fins á la porta del fons, dona una mirada al carrer y s'en entorna per la porta segona dreta*). Ay, noya! Aixó 'ns referá una mica.
- MARG. Ja ho necessítavam. Entre la gimnasia qu'havém hagut de fer... y el viatge... (*Rihuen*).

ESCENA VII

Julia y Margarida

- MARG. Qui sab que haurán fet el teu papá y la meva mamá quan haurán rebut la noticia de qu'ens havíam escapat?
- JULIA ¡Oh! El papá, ab el génit que te, haurá comensat per anar á'l col·legi y esbalotar á la Buena Madre. Com si'l sentís!
- MARG. Que vols dir que s'ho pensarán qu'havém fugit ab en Frederich y en Conrado?
- JULIA Com qu'havém deixat l'escala penjada, 's figurarán qu'algú ens ha ajudat.
- MARG. És clar. Y com que sabian que teniam novi...
- JULIA Pero com que no coneixen ni al un ni al altre...
- MARG. Jo crech que la Mamá coneix á n'en Conrado, perque un dia'm va atrapar al balçó mentras li feya senyas. Y el dia de cap d'any el va veurer á San Jaume á missa de dotze.
- JULIA Pero no deu saber qui es ni ahont víu.
- MARG. Ah! no. Aixó no.
- JULIA Donch aixís es com si no'l conegués. El meu papá á n'en Frederich, no que no l'ha vist

may. Y aixó que per las vacaci6ns de Nadal, quasi cada dia pujava á casa. Pero com qu'el papá, del matí al vespre es al despatx, y, á mes á mes, la minyona estava de guardia en el balcó, vet'aquí que no va atraparlo may.

MARG. Tens una minyona molt amable.

JULIA Aixó si. Es la gran minyona..

MARG. Are'ns debuen estar buscant.

JULIA Si, si; qu'ens busquin.

MARG. Pero be'ls hi haurém d'escriurer.

JULIA ¿Pera dirshi que?

MARG. Quan menos, pera dirshi que estíguin tranquils y que no pássin ánsia.

JULIA Just. Y sabrian ahont som y... Ca! ca! ca!
En Frederich y en Conrado ja'ns ho dirán lo qu'havém de fer.

MARG. El teu Frederich es mol aixerit.

JULIA El teu Conrado també.

MARG. En Conrado ja fa dos anys qu'es metje; pero no exerceix perque es prou rich.

JULIA Y en Frederich es advócat; pero com que també és prou rich, tampoch ne fa. Ha viatjat molt en Frederich. Coneix mitj mon.

MARG. En Conrado també. Cada estiu va á Sardanyola.

JULIA No pa pas gaire lluny.

MARG. Questió de gustos.. En Conrado diu que no te cap vici. Unicament va al teatro cada nit y allá á las onze ja's lleva.

JULIA En Frederich tampoch n'es de viciós. Cada nit va á'l Ecuestre á passar el rato y res més. També's lleva entre onze y dotze.

MARG. Al Ecuestre dius que va? Qu'es aixó del Ecuestre?

JULIA Una societat molt lluhida, molt elegant y molt moral sobretot. No hi van més que senyors.

MARG. Y que hi fan?

JULIA Que vols que hi fassin? Pasan el rato. Llegeixan, enrahonan, parlan de modas y jugan á la brisca.

MARG. Cosas ignocents! Si, noya; 'm sembla qu'haurém trobat uns marits modelo.

JULIA Si no s'espattan...

MARG. En Conrado no s'espattan pas.

JULIA ¡Oh! En Frederich tampoch.
MARG. Y ¿ahont dihuen que volen durnos?
JULIA A veurer mon. (*Girantse y vejent á Frederich y Courado qu'entran*). Miratels: ja son aquí.

ESCENA VIII

Frederich, Coarado y ditas. Després Siset

(*Frederich y Conrado duhen una llagosta cada hù*).

FREDE. (*Entrant y ensenyant la llagosta*). Salud, nobles princessas. (*Julia y Margarida s'alsan*).

JULIA Ay, ay! Qu'es aixó?

FREDE. Una llagosta.

CONRA. (*Ensenyant l'altre*). Y un' altre llagosta. Las havém compradas per' obsequiaruos. (*Jalia va pera tocarla*). No las toqueu que son molt vivas y os pessigarían. Acaban de sortir de l'aiga.

FREDE. (*Cridant*) Mozo!

JULIA (*Cridant al mosso*) ¡Siset! (*A Frederich*). 'S diu Siset.

FREDE. Ah, sí?

MARG. Ens havém fet un tip de riurer...

FREDE. Per qué?

JULIA Perque'l sagristá del col-legi també s'ho diu; y com qu'es un home molt ridicul...

SISSET (*Entrant*). Que'm demanavan?

FREDE. Tingui Siset. Aquí te dugas llagostas. Fás-sinlas á la marinesca pera dinar.

SISSET Serán servits! Son molt macas. (*Ha prés las llagostas y s'en va per la segona dreta*).

FREDE. Ala, ala. Si voleu venir, anirém á mar. Fa un día espléndit y ens divertirém.

JULIA Ay, sí!

MARG. Aném! (*Se sent el tef-tef d'un automóvil*).

CONRA. També hi ha automóvils per aquí?

FREDE. (*Agafant á Julia p'el bras y cantant*):

*El automóvil, Mamá,
es una cosa...*

(*S'han parat tots quatre devant de la finestra*).

CONRA. S'ha parat! (*Pausa*). Ja torna á marxar...
(*Se sent el te-tef*).

JULIA. Sembla'l del papá.

CONRA. S'ha parat altre cop!

JULIA. Si qu'ho es. Y aquell es el papá... Va ab una senyora...!

MARG. Es la mamá.

JULIA. Estém perdudas. Ay, el papá!

FREDE. No os apureu...

MARG. Baixan, preguntan... venen cap aquí. Ay!

FREDE. No hi fa res. No os apureu!

MARG. Ay, Deu meu! Ay, Deu meu!

JULIA. Com haurán sabut...

FREDE. Fiqueus'en el quarto (*Cridant*). Siset...! Siset...! (*Tots corran esverats*).

CONRA. Y jo...?

FREDE. Tu també. Ves. Deixeume fer á mí. (*Cridant*). Siset!

JULIA. Deixemlo fer.

MARG. Ay, ay! Jo'm desmayo. Correu!

FREDE. (*Furiós*). A dius com cent mil dimonis. (*Julia y Margarida entran en el quarto número 1. A Conrado que las segueix*). Tu, allá. (*Senyalant el 2. Conrado hi entra á temps qu'entra Siset en escena*).

SISET. (*Entrant*). Qué passa?

FREDE. (*Donantli cinq duros*). Tingui; veliaquí cinq duros.

SISET. Mes...

FREDE. Dónguim el devantal; depressa (*Siset li dona y se'l posa*). Y el toballó. (*Li dona y se'l posa á la espatlla*). Aquí te'l meu sombrero. (*Li posa á'l cap*). Tregui aquestas tassas; vágissen á la cuyna y no surti que jo no'l cridi. (*Siset va trayent lo que li ha dit*).

SISET. Pero...

FREDE. Vaji, home, vaji; depressa, no es res. Després li contaré.

SISET. (*Ap*). (*Anantsen per la segona dreta*). Si ho entench que'm pélin! (*Frederich ab el toballó comensa á espolsar cadiras boy cantant*).

ESCENA IX

Pura, Eladi y Frederich

ELADI Deu lo guard.

FREDE. Bon dia tinguin. ¿Que desitjan?

ELADI (*Mirant d'un cantó á l'altre*). Dispensi: es aquesta la mellor fonda de Calella?

FREDE. Si senyor.

PURA (*Ap. á Eladi*). 'M sembla que hi ha molt d'ordre en aquesta casa. No hi dehuen pas ésser ells.

ELADI (*A Pura*). Aviat ho sabré. (*A Frederich*). Perdoni la pregunta que li vaig á fer. Suposo que vosté serà 'l moso ¿Veritat?

FREDE. Li diré. Soch el mosso y marit de 'la mestressa; y quan eonvé faig d'amo ó faig de mosso.

ELADI Molt be. Neessito ferli alguna pregunta. Vosté' m sembla una persona de confiança.

FREDE. Ah, si senyor!

ELADI Y com més amiehs, més elars. Aquí te einq duros. (*Els hi dona*).

FREDE. (*Prenentlos*). Graeias. (*Ap*). Ja havém fet la pau. (*Alt*). Digui.

ELADI ¿Vol fer el favor de dirme si han vingut aquí dos joves y dugas senyoretas?

FREDE. Quan?

ELADI Avuy.

FREDE. Avuy? No senyor, ¿A vostés els han dit qu' havian vingut aquí?

ELADI La fonda preeisamént no 'ns l' han indieada; pero sabém qu'han vingut á Calella.

FREDE. Ja n' está ben segur?

ELADI Vaya! (*A Pura*). No s'apuri, li contaré á la meva manera. (*A Frederich*). Ja veurá: en poeas paraulas li contaré lo que fa' l cas. Una de las senyoretas de que li parlo es 'la meva filla y l'altra la d'aquesta senyora. Y res; han comés una eriaturada. Sembla qu'han vingut á fer un dia de camp; una lleugeresa de las minyonas. *A la cuenta* han dit que volian anar á missa y ja tenian el salt donat. Y, acompanyada's de las minyonas, en lloch d'anar á l'Iglesia s'en di.

rigit á la estació de Fransa, ahont las esperavan dos xitxarel·los que dehuen ésser dos pocas vergonyas...

FREDE. Pot contar. No dehuen ésser res de bó.

ELADI (*Exaltantse*). Si'ls trobo..!

PURA Be: no s' exalti.

FREDE. Com que tan ne treurà...

ELADI Donchs be. Com li anava dihent, hi havia á la estació un dels meus viatjants, qu' ha conegut á la meva filla y ha sentit que un d'aquells murrís demanava quatre primeras pera Calella. El viatjant s'en ha anat corrents á'l meu despatx á dirme lo que passava. Y com que per las senyas he deduhit que l'altre senyoreta era la filla d'aquesta senyora, la he enviada á buscar, havém agafat l'automóvil y ab una velocitat de cent kilómetros per hora, havém vingut radera d'ells.

FREDE. Ja n' han fet avía.

ELADI Jo suposava que serían aquí, perque, com comprendrá, 'ls que viatjan de primera sólen anar á la mellor fonda.

FREDE. Donchs no senyor. ¡Ca! 'S veu que'ls murrís aquets ho dehuen esser molt de murrís. Y dehuen saber que aquí no es fonda de lios ni de misterís.

ELADI Que n' hi ha algun' altre?

FREDE. No vol vosté que á Calella...? Y pot ser sí que hi son á l'altre fonda.

ELADI Y ahont es aquest' altre?

FREDE. Veurá. Are vostés surten d'aquí. No perdin temps. Aixís que son al carrer, trenca á la esquerra. En arrivant á la primera cantonada giran á la esquerra altre vegada y s'en van carrer avall, carrer avall, fins á topar ab una paret. Alashoras trenca á la dreita y caminan fins que trobarán la Iglesia. La Iglesia dona á una plassa. En aquella plassa trobarán l'altre fonda. 'M sembla que no's poden pas equivocar. De segur que son allí.. Just! Sí que hi son! Are recordo que deu fer cosa de mitj' hora, mentres jo era á la platja, he vist un grupo que prenia aquella direcció: dos senyoretas y dos joves.

- ELADI Es clar: ells son. (*A Pura*). Qu' aném, donchs, Pura?
- PURA ¡Oh! Jo ab tal de trobar á la meva filla, encare que sigui anar á la fi del mon.
- FREDE. Donchs vaja, senyora; tranquilisis, que no la te pas tan lluny.
- PURA Deu ho fassi.
- ELADI Aném. (*A Frederich*). Vosté... jove... ¿Com se diu vosté?
- FREDE. Siset, pera servirlo.
- ELADI Donchs be, Siset. F'ássim el favor de donar d'en quan en quan una mirada al automóvil. L' he deixat á la cantonada.
- FREDE. Descuidi y vágin, vágin; no perdin temps.
- ELADI Tingui, home, tingui. (*Donantli cinq duros més*). Vosté m'ha sigut altament simpátich.
- FREDE. M'en alegro molt.
- ELADI Y si'ls trobém no's queixará. (*S'envan*).
- FREDE. (*Prenent el cinq duros*). Gracias. (*Ap*). Cinq duros més! Aquets serán pera pagar el gasto. Bueno; no s' equivoquin. (*Eladi y Pura ja son al carrer.*) Gírin á la esquerra y avall. Avall sempre... fins que's perdin de vista...

ESCENA X

Frederich, Conrado, Margarida y Julia. Després Siset

- FREDE. (*Cridant*). Ep, noyas, Conrado; ja podeu sortir. Apa, apa. (*Tots surten de sas habitacions. Al veurer á Frederich ab el devantal y el toballó's posan á riurer*).
- JULIA Quina fila!
- FREDE. Podeu ben riurer; pero aquesta indumentaria ha sigut el meu talisman per'allunyar d'aquí á'ls nostres enemichs.
- MARG. Vol dir, Frederich, que podém estar tranquils?
- FREDE. Completament tranquils
- MARG. Que no'ns succehirá res?
- FREDE. Res enterament.
- JULIA Dona! Quan ell ho diu.
- CONRA. Be; explicat, explicat.
- FREDE. Oh! És que tampoch es questió de perdre temps. (*S'en va á la porta del fons á donar una mirada al carrer y tots el segueixen*).

Torna tot seguit al centre de la escena y els altres fan lo mateix). Senzillament: al veurerm perdut, he donat cinc duros de propina á'n en Siset, á cambi de que'm deixés sol y em dongués per un moment el devantal y el toballó. Venen ells; 'm prenen p'el mosso; 'm donan la mateixa propina que jo he donat á'l marit de la mestressa, preguntan per nosaltres, faig el tonto, acabo per convencerls de que som á l'altre fonda, y s'en hi han anat tan decidits donantme cinc duros més que serán pera pagar el gasto. Com que d'aquí á l'altre fonda hi ha un bon tros, podém respirar una mica y tocar pirandó.

JULIA ¿Ja sabs si surt algún tren á aquest'hora?

FREDE. Si el tren el tenim á la porta!

CONRA. (*Rihent*). Ben pensat! Ja entench!

FREDE. (*A Julia*). Es clar, dona: l'automóvil del teu papá. Per cert que m'ha dit que d'en quan en quan li dongués una mirada. (*Va á la porta del fons corrents y tots el segueixen. Desde'l fons mirant l'automóvil*). Miréusel, qu'es maco! (*Tornant cap el centre de la escena*) Apa, apa: al avio! Siset! (*S treu el devantal*). Tornemli el devantal. Si vingúes la seva dona y s'enterés de lo que passa, 'l treuria de casa á n'ell y tot. (*Cridant altre vegada*). ¿Siset!

SISET (*Entrant*). ¿Que'm cridavan?

FREDE. Si, vingui, Siset. Tingui: aquí te cinc duros mes per las habitacions y las dugas tasses de llet. Nosaltres ens en aném cap á Fransa. El meu sombrero! (*Siset qu'el duya la ma, li dona*).

SISET (*Prenent els diners*). Gracias! Es á dir que s'en van?

FREDE. Si.

JULIA Si, ens en auém.

CONRA. Ens en aném al extranger.

SISET Es á dir que no dinan aquí?

FREDE. Res de dinar! Qui pensa en el dinar!

SISET Y las llagostas?

FREDE. Servéixilas de part nostre á un senyor y una senyora qu'aviat vindrán aquí. (*A ells*). No os sembla? Y si dits senyors preguntan per

nosaltres, dónguils moltas expressions y díguils que no s'amohinin; que per lo que respecta á la nostra salut qu'estiguin tranquils, que per are no tenim novetat y qu'el nostre viatge durará nou ó deu mesos.

SISET Scrá servit.

FREDE. Apa, aném.

CONRA. (*A las noyas*). Ja ho teniu tot?

MARG. ¡Oh! Si no tenim res! Si no havém dut res!

CONRA. Es veritat! En essent á... (*A Frederich*). Ahont aném de dret, Frederich?

FREDE. Escolteu: ja ho tinch pensat. De dret anirém á Perpinyá. Allá farém un alto de vintiquatre horas. De Perpinyá ens dirigirém á Nissa, la terra clásica del carnaval y de la mentida. De Nissa á Montecarlo, el lloch mes deliciós de la terra, ahont se reuneixen els perduts...

CONRA. Com nosaltres!

FREDE. Y las perdudas.

CONRA. Com...

J. Y M. ¿Qué?

FREDE. A Montecarlo hi passarém quinze ó vint días. De Montecarlo á Génova: á veurer carrers bruts y palaus de marbre. De Génova á Milán, ahont admirarém la plassa del Duomo, qu'es una especie de Porta del Sol; sols qu'en lloch del ministeri hi ha la Catedral y en lloch de cessants de la política hi veureu *tenori é tipli senza scrittura*, que son uns cessants del art. De Milán anirém á Venezia, terra d'amors y d'envenenaments; atravesarém el gran canal y veurém el balcó aquell ahont Otello feya l'os á Desdémona. Y de Venezia á Florencia y de Florencia a Roma. Allá veurém al Papa, si'ns el deixan veurer, li demanarem perdó de tots el pecats comesos, caurém agenollats á sos peus, li besarém la sandália y le dirém: «Pare Sant, cásins; cásins si es servit pera la tranquilidat de la familia».

CONRA. Y dit y fet: el Pare Sant, qu'es un bon home, 'ns casará tot'seguit.

MARG. Bon plan! (*En Siset á distancia riu*).

JULIA Ves si estant en el Col·legi las veuriam totas aquestas cosas.

FREDE. Apa, apa; signemhi.

CONRA. (*A Frederick*). En essent á Perpinyá haurém d'equiparlas.

FREDE. Haurém d'equiparnos, dirás. A'n aquestas las posarém de llarch. (*Dirtgints' á Julia y Margarida*). Perque, á dir veritat, vestidas de col-legialas os feu sospitosas y en lloch podríam fervos passar per las nostras respectivas mullers.

MARG. ¡Oh! Com qu'encare no ho som!

FREDE. Pero hi ha que dir que ho som. De lo contrari no'ns admetrían en lloch. Vaja, adeu, Siset.

JULIA Siset, adeu,

SISSET Que tinguin felis viatje.

MARG. Pássiho be, Siset.

SISSET Estigui bona, senyoreta.

CONRA. Vaja, adeu Siset; adeu Siset...

SISSET Guárdinse de mal. (*Tots han anat sortint. Siset 's queda á la porta y 's dirigeix á xavals que passen y traspassen p' el fons*). Deixeu passar. Aquests dimonis de criaturas... Sembla que may hágin vist res... Apa; á estudi, que ja es hora. Després no sabreu la llissó... Sembla mentida que sigueu de Calella y badeu aixís. Badochs! mes que badochs! (*Com si's dirigís á un*). Tu entremaliat; mira... Si, riut' en d' en Siset. Pot ser si qu'et elavaré una castanya que't farà cantar. Veurás. (*Saludant ab la ma en direcció á l'esquerra del carrer*). Pássinho be, pássinho be... Felis viatje; guárdinse d'un volco. (*Se sent el tef-tef de l'automóvil que s'allunya*).

ESCENA XI

Paula y Siset

(*Paula entra p' el fons ab el cistell al bras, com qui ve de plassa y 's queda parada un moment á la porta. En Siset que segueix fumant, amaga'l cigarro*).

PAULA Qu'es aquet xibarri, Siset?

SISSET Uns excursionistas qu'han vingut fà mitja hora y s'en van cap á Fransa.

- PAULA Y qui son? (*Entra*).
- SISET No ho sé. Dehuen ésser personas molt com cal, perque no han prés mes que dugas tas-sas de llet y m'han donat cinq duros... (*Ap.*) Y cinq que m'en guardo.
- PAULA Cinq duros?
- SISET (*Donantlos*). Te: aquí'ls tens.
- PAULA (*Prenentlos*). Y are? Perque'ls en deixavas anar? Quina llástima! Te, noy, te. Vet'aquí vint y cinq céntims; ves al estanch, compra dos pursos y fuma. T'ho mereixas!
- SISET (*Ensenyantli'l cigarro*). Si fumo! Mira!
- PAULA Com s'entén?
- SISET Un dels senyors qu'are s'en van m'en ha donat dos. Aquest que crema y un altre que tinch á la butxaca pera lluhirlo demá en el cassino. (*Fumant*). Vaya uns cigarros!
- PAULA Be; mentres guanyis cinq duros com avuy, no'm fa res que't gastis un ral pera fumar. Té; entra aixó á la cuyna mentres jo faig el compte de lo qu'he gastat.
- SISET (*Prenent el cistell y anántsen per la segona dreta*). Quina llástima que s'en hágin anat tan depressa!
- PAULA Ja ho pots dir.

ESCENA XII

Paula y després Pura y Eladi

- PAULA (*Seu'á prop de la taula, pren la ploma y paper y escriu*). «Badella, tres pessetas, y quatre de bou que fan set; peix, dugas ab trenta, son nou ab trenta; ous una ab cinquanta, que fan deu ab vuitanta... (*Pura y Eladi entran p'el fons conversant. Paula preocupada ab els comptes, no'ls veu*).
- PURA Desenganyis. Desde'l moment que no són allá ni aquí, ells no son á Calella. El viatjant de vosté ho haurá entés malament. Pot ser han demanat bitllet pera Londres y ell ha entés Calella.
- ELADI A fé qu'es un xicot que te l'oido molt fi y á llest no'l guanya ningú. Ell, desde la estació s'ha dirigit á'l meu despatx y s'hi ha trobat

en el moment precis en que hi havia la hermana portera donantme compte de la fuga de las noyas. Y vegi si es llest, que fins ha puntualisat el trajo que duyan y el pentinat y tot. Y aixó que quan las ha vistas, es á dir, quan ha vist á la meva, que era la que coneixia, no ha pas perdut temps.

- PAULA (*Vejentlos y alsantse*). Dispénsin!
ELADI. Perdoni. Qu'es vosté la mestressa?
PAULA. Pera servirlos.
ELADI. Digui senyora. No estaria pas enterada d' uns joves...?
PAULA (*Ab rapidés*). Uns excursionistas...? Sí, han estat aquí, han prés alguna cosa y s'en han anat. Jo no era aquí; mes...
ELADI. No sabem si serán ells... Que no hi es en Siset?
PAULA. El meu marit? Si senyor. Vaig á cridarlo. Ell els informarà mellor que jo, porque ell els ha servit (*Tot anant cap á la segona dreta, cridant á n en Siset*). Siset' (*Mutis*).

ESCENA XIII

Siset, Eladi y Pura

- PURA. En Siset no podrá dirnos rés. Com no hágin vingut en el precis moment qu'ens en havém anat nosaltres... Pero ca! No tenen pas temps. Diu qu' han prés alguna cosa...
SISSET. (*Entrant*). Deus los guard! M'ha dit la meva senyora que vostés preguntan per mí.
ELADI. No senyor, no preguntém per vosté. Preguntém per en Siset.
SISSET. Es un servidor en Siset.
ELADI. No; no es vosté, es un altre Siset.
SISSET. Dispensi. Aquí no hi ha mes Siset que jo.
ELADI. Donchs jo li dich que n'hi ha un altre...
SISSET. (*Cridat*). Paula!
ELADI. No; no cridi á ningú. No necesito testimonis porque fa quinze minuts qu'he parlat ab ell.
SISSET. (*Donants' un cop al front y rihent*). ¡Ah! Vatua listo! Ja ho entench! Vosté 's refereix tal vegada á un senyor foraster...

- ELADI. No era cap senyor foraster...
- SISET Si que ho era.
- ELADI. Li dich que no.
- SISET Li dich que si.
- ELADI. Tornemhi. Sembla que s'ha proposat contradir-me. Jo'm refereixo al marit de la mestressa.
- SISET Donchs sápigam y entenguí que aquí no hi ha mes mestressa que la meva dona, que la meva dona no te més qu'un marit, qu'aquest marit soch jo y que jo soch en Siset. Y si vosté'm deixa dir, tal vegada 'ns entendrém.
- PURA Just! Déixil dir. A veurer.
- ELADI Vaja, digui.
- SISET Aquí han vingut aquest matí dos joves y dugas noyas.
- ELADI Ells! No digui mes.
- PURA Si; digui, digui.
- SISET Han vingut y han demanat dugas habitacions.
- ELADI (*Esverat*). Dugas habitacions?
- SISET Si senyor.
- PURA Y hi han entrat?
- SISET Ellas si; ellas han entrat en aquella. (*Senyalant el quarto n.º 1*). Ells no!
- PURA Respiro!
- ELADI Vaji seguint.
- SISET Després... ¡Oh! No sè que ha passat després... Ah! Si Jo era á la cuyna, quan sento que'm cridan y un d'ells em demana á corracuyta 'l devantal y el toballó. Li he donat, he recullit un servey y m'en he entornat á fer la meva feyna...
- ELADI Ah, pillos! Já ho comprench! Ens dehuen haver vist venir y un dels... nuvis ha sentat plassa de mosso per un moment pera burlarse de nosaltres. ¡Ah! Y ahont son are? Ahont son?
- SISET Veurá. Després m'han tornat á cridar; m'han dit que s'en anavan, y que si venían un senyor y una senyora, que dehuen ésser vostés, que'ls dongués recados y una racció de llagosta.
- ELADI (*Exaltat, agafant á Siset per una ma*). Men-

jisala vosté la llagosta! Canallas! Pero ahont son? Ahont han anat?

SISET Han dit qu'anavan al extranger.

ELADI Al extranger!

SISET Aixís ho han dit. Tenían l'automóvil à la cantonada, hi han pujat y guillén que fa torero.

ELADI (*Dirigintse esverat á la porta*). L'automóvil! S'en han endut el meu! Aixó mes!

SISET Era 'i de vosté?

ELADI (*Furiós*). Pillos! Miserables! Vaya unas fondas las de Calella!

SISET Que'n te que dir de las fondas?

ELADI Si senyor. Si hi hagués mes vigilància, no s'endurían un automóvil com qui s'endú un escuradents.

SISET Y are? Y à qui ho ha dit vosté que li guardés l'automóvil?

ELADI Ho he dit à... (*A Pura*). Es clar; ves à qui ho he anat à dir jo també. Pero aixó no ha de quedar aixís.

PURA Bah! Calmis, calmis.

ELADI Calmarme diu? Calmarme? (*A Siset*). Y no han dit à quin punt anavan?

SISET A mi no. Ells, entre ells s'ho enrahonavan. A mi tan sols m'han dit que s'en anavan al extranger à fer un viatge que duraria nou ó deu mesos.

ELADI Nou ó deu mesos!

SISET Pero ells ab ells, he sentit que déyan que anavan à Perpinyá...

ELADI A Perpinyá!

SISET Y al mont d'en Carlos.

ELADI A Montecarlo! (*Ap suspirant*). Montecarlo! Montecarlo! (*Alt*). Y ahont més?

SISET Y després anirán à Roma pera que'ls casi'l Pare Sant. (*Eladi mira á Pura*).

PURA (*A Eladi*). Aixó si que no ho lograrán. No; la meva filla no's casará.

ELADI (*Suspirant*). Desenganyis, Pura. Després d'un viatge aixís, no'ns quedarà altre remey que casar à las noyas.

PURA (*Baixant els ulls*). També te rahó.

ELADI Be; no perdém temps. Com à primera providencia, posaré un telégrama à La Junquera pera que'ls detinguin y un altre à Barce-

lona pera que m'envihin l'automóvil petit immediatament. (*Seu á la taula y escriu*).

PURA Quin disgust, Reina Santa! Quin disgust! (*A Siset*). Digui jove, ¿vosté ha vist si entre ells y ellas hi havia molta franquesa?

SISSET Tanta com vulgui.

PURA Es à dir que no s'en amagavan?

SISSET No es que fessin res de mal; pero... vaja; 's veu qu'entre ells hi ha molta confiansa. Han pujat al automóvil ab tal salero, que qualsevol hauria dit qu'era 'l seu. Y la gent se'ls mirava quan marxavan com si may haguessin vist res. Pot ser hi havia mitj poble. L'automóvil s'en ha anat disparat com una fletxa y ells quatre tan trempats y tan contents, saludant à tothom sense coneixer à ningú.

PURA 'S necessita no tenir sentits...!

ELADI (*Donant els telegramas á n'en Siset*). Si es servit. Fássim l'obsequi d'anar à posar aquets dos telegramas ab tarifa urgent. (*Li dona diners*). Que li dónguin recibo.

SISSET Está molt be. (*Pren els telegramas y els diners y s'en va p' el fons*).

ESCENA ÚLTIMA

Pura y Eladi

ELADI Suposo que vosté no tindrà inconvenient en continuar el viatge.

PURA En quin compromís m'ha posat are aquesta criatura!

ELADI Qué hi diu?

PURA Que vol que li digui? Si vosté pogués prescindir de mi... Si vosté s'encarregués de reconduhir à las dugas noyas...

ELADI Ab molt gust la complauria; mes... ab quina autoritat podré ferme obehir de la Margarida?

PURA Sí; ja ho comprench...! Si sapigués qu'à la frontera havían de detenirlos y que no pasariam de la frontera... Pero ¡cá! Ja veurá vosté com hi arribarán abans qu'el telegrama.

- ELADI Es mes que probable.
- PURA En aquest cas haurém d'internarnos à Fransa...
- ELADI Es natural!
- PURA Y...
- ELADI Y que?
- PURA (*Ab els ulls baixos*). Y que dirán de mi?
- ELADI Qui?
- PURA Uns y altres: els d'aquí y els d'allà.
- ELADI En sapiguent de lo que's tracta y conequent l'objecte que'ns obliga à fer semblant viatge.
- PURA Y si no 'ls trobém, y decidits à perseguirlos ens veyém obligats à fer, com ells, un viatge de nou ó deu mesos...? Viudo vosté... viuda jo... qué vol que li digui?
- ELADI Lo que pot resultar, després d'un viatge aixís, és que vosté y jo, pera fer eallar à la gent, no tinguém altre remey que easarnos.
- PURA Eladi! Per Deu!
- ELADI Cab en lo possible, Pura. Després de tot ¿qui mes lliure que nosaltres...? Ni vosté ni jo tenim obligació de donar compte dels nostres actes à ningú. Y com qu'ademés d'aixó ja es hora de que jo senti 'l cap... ¿qui li diu que no sigui vosté la que mi ajudi...? Jo també hi he anat à Montecarlo... Hi vaig ésser l'any passat (*Suspirant*). Pobre Emilia! (*Pausa*). En fi, Pura; deixém per ara aquest assumpto, que temps tindrem de parlarne. Si li sembla, podem anar à donar una volta, mentres esperém l'automóvil, pera seguir la ruta en busca de las noyas.
- PURA (*Alsantse y agafant el bras qu' Eladi li ofereix*). Aném y sigui lo que Deu vulgui... Lo que havém de procurar, es que tot buscantlas à ellas, no'ns perdém nosaltres.

FI DEL ACTE PRIMER

ACTE SEGON

Restaurant en el Cassino de Montecarlo. Al fons passillo que figura ésser el del teatro del Cassino. Portas á dreta y esquerra, dugas á cada costat. Damunt de la de la dreta hi ha un lletrero que diu «Salon de toilette». A dreta y esquerra de la escena, á primer terme y segon terme respectivament, quatre taulas elegantment paradas y á punt de servir. A l'esquerra de la decoració del fons, porta franquejable que se suposa conduheix á la platea del teatro, damunt de quina diu: «Théatre». Teléfono entre la primera y segona porta de la dreta. Ultims d'Abril.

ESCENA PRIMERA

Julia, Margarida, Antoine y Pierre

(Antoine 's mou posant en ordre 'ls plats, vasos, etc. Julia y Margarida entran p' el fons dreta. Portan sombrero y monedero penjant de la manuyeca, y van de llarch. Vesteixan trajos molt elegants. Pierre 's passeja p' el fons).

JULIA *(Entrant á Margarida).* A tu t'enganyarian, á mi no. Soch mes llarga que ells.

MARG. Es á dir que tu suposas qu'en Conrado y en Frederich ens enganyan?

JULIA No ho suposo, que n'estich segura. Quan han comprés que s'havían equivocat y que havem sabut posarls á ratlla, porque han vist que no 'ns rendíam á sos capritxos, han buscat segurament qui 'ls distregui mes que nosaltres.

MARG. Vols dir?

JULIA Ja sabs que fa días que ho sospito; fés me-

moria. Al principi, tot els hi semblava poch per' obsequiarnos; els faltava temps per' estar al costat nostre. Tot eran flors, tot eran regalos; preparatius per' atacar la fortalesa. Els dos días que várem passar á Perpinyá; els tres que várem permaneixer á Marsella y els quatre ó cinq primers de trobarnos á Nissa, semblava qu' estavan boigs per nosaltres. Més... vením á Montecarlo. Al cap de dos días, bona nit viola. Ab el pretext de que aquí ens aburriam y de que aixó d' anar y venir diariament era massa cansat pera nosaltres, ens deixan á Nissa abandonadas á la nostra sort. Sembla que no 'ns tenen més que per compliment y que no saben com ferho pera desferse de nosaltres. Arriban de Montecarlo á la una de la nit, s' en van á las nou del matí y quedeus' á Nissa á florirvos. No, no y no; som massa tendres encare pera florirnos. Si fóssim lleugeras de cascós... (*Subratllant la frase*) que no ho som...

MARG. Es clar que no ho som.

JULIA ... ja 'ns haurian perdut de vista.

MARG. Lo qu' es de pretendents ens en surten per tots cantóns.

JULIA Per aixó, que si no fóssim tan bonas...

MARG. Y tant!

JULIA Y lo mateix el meu papá que la teva mamá 'ns tindrán per unas dolentas. No, no; cregas, Marga, qu' aquí hi ha un misteri.

MARG. El misteri si que hi es.

JULIA Y com l' arribi á descobrir, lo qu' es el meu que 's prepari.

MARG. ¡Oh! Y el meu també. No anirá á Roma per la penitencia.

JULIA Prou qu' els hi farém anar á Roma.

MARG. O si no que 'ns tornin al col·legi.

JULIA Ah! no; aixó no. La nostra abnegació no ha d' arribar fins aquets estrém. Val mes anar á veurer al Sant Pare. Y si ells no 'ns hi vólen dur y nosaltres ens hi empenyém, prou que 'ns hi durán aquell parell d' inglesos que no 's cansan d' anarnos al darrera. ¡Pobres! No més qu' ab una mirada de reull 's quedan tan satisfets. En fí; ells que vágin fent;

qu'ens busquin, qu'ens trobarán. (*Ab forsa*).
O no 'ns trobarán.

MARG. O no 'ns trobarán.

JULIA De segur que s'han enredat ab algunas
d'aquellas donotas qu'el primer día que
várem venir al Cassino jugavan al costat
d'ells.

MARG. En dius donotas d'aquellas senyoras?

JULIA Senyoras! (*Rihent*).

MARG. Anavan tan elegants, tan escotadas...

JULIA Ja veus tu si poden ésser res de bó. Y es
que 's venen á jugar la pell y l'ensenyan. La
posan al encant.

MARG. Tan enjoyadas...

JULIA Que 't creus que 'l pagan els seus pares ó els
seus marits tot aquest luxó? De marit de se-
gur que no 'n tenen y els seus pares qui sab
ahont son.

MARG. ¡Oh! Donchs aixís digas que nosaltres som
lo mateix qu'ellas.

JULIA Noya, noya! Quinas tonterías dius!

MARG. Tonterías?

JULIA Y es clar dona.

MARG. Per qué?

JULIA Nosaltres som unas senyoretas decents, que
aném á fer un viatge de *plaisir* ab els nostres
nuvis respectius, Aixó no te res de particu-
lar. Es un capritxo propi d'unas noyas de
bon humor que desitjan emanciparse. (*Cri-
dant al camarer*). Camarer. (*A Margarida*).
Déixam preguntar á 'n aquest. A veurer
si 'ns dona alguns detalls de la vida que por-
tan en Frederich y en Conrado en el Cassi-
no. (*Tornantlo á cridar*). *Garçon!*

ANT. *Madame?*

JULIA Escolti. ¿Coneix vosté á dos joves que 's di-
huen Frederich y Conrado?

ANT. *Deux espagnols?*

JULIA Si, dos espanyels.

ANT. *Parfaitement, madame! Ils sont très gentils.*

JULIA Très gentils, ¿eh?

ANT. *Oui, madame.*

JULIA (*A Margarida*). Li dehuen donar bonas pro-
pinas á 'n aquest. (*Al camarer*). Que men-
jan aquí?

ANT. *Généralment oui.*

- JULIA Y... menjan sols... ó acompanyats?
ANT. (*Somrihent*). *Je n' en sais rien, madame. Je n' en sais rien. (Se separa cortesment d' ellas y segueix arreglant las taulas. Apart). Celles-ci ont l' air d' être deux petites cocottes.*
- JULIA (*A Margarida*). Veus com calla? Ja fuig d' estudi. (*A Antoine*). Pero...
ANT. (*Somrihent*). *Pardon, madame. Ici on ne sait rien de rien.*
- JULIA (*A Margarida*). Ay, filla! No 'n treurém pas l' aiga neta. Diu qu' aquí ningú sab res de res.
MARG. (*Suspirant*). Si qu' estém be!
JULIA ¡Oh! Si anéssim á las salas de joch prou que 'ls trobaríam ben acompanyats; n'estich segura; pero allá, ells y ellas sols están per las cartas y el nostre plan s'esgarraria. Be ho vaig veurer prou el primer día!
- MARG. Sabs, donchs, que podém fer? Esperarls aquí bó y esmorsant tranquilament.
JULIA Ni més ni menos. Aixís els sorprendrém. (*Mirant cap el passillo esquerra*). Bó! Ja tenim als nostres magiars aquí.
MARG. Els inglesos? (*Entra Pierre per la dreta*).
JULIA Si; mirals.
MARG. No'ns deixan á sol ni á sombra.
JULIA Pero hi ha que convenir que son molt amables. (*Entran Plin y Rooss per la dreta*). Sabs qué?
MARG. Qué?
JULIA Que si'ns donan ocasió, podém utilisarlos pera donar celos á'n en Frederich y en Conrado.
MARG. Ben pensat. Tens uns acudits...
JULIA No haurán pas vingut en el mateix tren que nosaltres. Jo no'ls he pas vist pujar.

ESCENA II

Plin. Rooss y dits

- PLIN *Good morning. (Pierre fa una inclinació de cap).*
ANT. *Bon jour mister Plin.*

ROOSS *Good morning.*

ANT. *Bon jour mister Rooss.*

PLIN y ROOSS (*Fent una cortesia á Julia y Margarida*). *Miladys... (Julia y Margarida fan una reverencia a'n ells).*

JULIA (*A Margarida*). *Vina: seyém á la mateixa taula del primer día. (Van cap á la del primer terme dreta y Plin y Rooss á la de la esquerra primer terme).*

PLIN (*A Julia y Margarida*). *Ustedes querer almorzar con nosotros?*

JULIA y MARG. *No senyors, gracias.*

PLIN *Por qué?*

JULIA y MARG. (*Ab flemma, lo propi que la frase anterior*). *Perque no, molts gracias.*

PLIN *Que lastima! Que lastima!*

JULIA *Ah! Gracias de las flors!*

MARG. *Ah! sí; gracias de las flors qu'ahir ens varen enviar. (Plin y Rooss 's miran).*

JULIA *No fóren vostès...? No...? (A Margarida). No ho dehuen entendre. (Plin y Rooss tornan á mirarse). No son ustedes los caballeros que nos mandaron ayer unos bouquets?*

ROOSS *Ah! Yes, yes!*

JULIA *Yes, eh?*

PLIN *Yes.*

JULIA *Donchs, gracias.*

MARG. *Son magnífichs. Mil gracias.*

PLIN *Las españolas siempre dar la grasia.*

JULIA (*Ab coqueteria*). *No veu qu'en tenim tanta? Be l'havém de repartir! (A Margarida). Are haurian de venir ells!*

PLIN (*A Rooss, seyent á la taula de la esquerra*). *Were beautifuls.*

ROOSS *Yes, yes! (En la disposició de las respectivas taulas, 's colocan de la manera següent: á la de la dreta, Julia de cara al públich y Margarida á la seva dreta. A la de la esquerra, Plin de cara al públich y Rooss á la seva esquerra, á fi y efecte de que tots ells puguin veurers y enrahonar. El camarer, Antoine, porta els entremesos á uns y altres. En todas las taulas deu haverhí'l correspondent menú).*

JULIA (*A Margarida, per Frederich y Conrado*).

- Ells, que vagin jugant al trenta y quaranta, que pot ser nosaltres jugarém á inglesos.
- MARG. Quinas cosas de dir tú també!
- JULIA Si! Quinas cosas de dir..! Ya, ya!
- MARG. Que serías capás de jugarli una mala partida á n en Frederich?
- JULIA Si s'ho mereixia, si. Segons quina ¿eh?
- MARG. Ah! Be!
- JULIA Y donchs, dona? Que't creyas? (*Durant el diálech de Julia y Margarida, Antoine ha parlat ab Plin y Rooss y s'en va per la segona dreta. Plin y Rooss, que duhen un monocle penjant, s'el posan á l'ull y las contemplan somrihent. Ellas també rihuen. Escena muda*).
- PLIN *Ser las dos muy bonitas.*
- ROOSS *Ser las dos muy hermosas. (Julia y Margarida rihuen).*
- JULIA *Y ustedes ser muy amables.*
- PLIN *España ser el gran país del mundo. Nosotros querer ir á España.*
- MARG. *Nosotras no poder ir á España.*
- ROOSS *Como? Ustedes no poder ir á España?*
- JULIA No senyors; no hi podém anar perque'ns pegarian. (*Plin y Ross's miran*).
- PLIN *Si no ir ustedes, nosotros quedarnos con ustedes.*
- ROOSS *Nosotros estar á su lado.*
- JULIA Mentres no' ls trenquin una costella...
- PLIN (*Mirant á Rooss*). ¿Una costella?
- JULIA Nosaltres havém d'anar molt lluny. (*Plin y Rooss's miran com indicant que no entenen lo que dihuen*).
- MARG. *Que vamos á ir muy lejos...*
- PLIN (*Alegre*). *Wery well.*
- ROOSS *Yes, wery well. (Antoine que torna á entrar, deixa plats á la taula dels inglesos. Julia y Margarida comensan á menjar els entremesos y els inglesos fan lo mateix. Antoine va á sortir per la segona dreta quan Plin el crida).*
- PLIN (*A Antoine*). *Antoine! The Champagne! (Antoine s'en va).*
- JULIA (*A Margarida*). Quan jo't dich que jugarém á inglesos...
- MARG. Y tal vegada'ns farán guanyar la partida.

- JULIA (*Després d'una curta pausa*). Y si t'els miras be, veurás que son guapos perque sí.
- MARG. Si que ho son!
- JULIA No hi perdriam pas ab el cambi.
- MARG. Calla, tonta! (*Plin que te un tall de llangonisa á la forquilla, com está distret y rihent, mirant á Julia, 's clava la llangonisa á l'aurella, en lloch de durta á la boca. Julia y Margarida que s'en adonan, 's clavan á riurer. Plin y Rooss's miran*).
- JULIA (*A Plin y Rooss*). No val á badar. (*Plin y Rooss tornan á mirar-se*).
- PLIN *Las españolas ser muy divertidas.*
- MARG. Ah! si; som molt divertidas las españolas.
- PLIN *Mi querer casarme con una.*
- ROOSS *Y mi con dos.*
- JULIA Alsa, alsa! Qu'ets maco!
- ROOSS *Con ustedes dos. (Tots rihuen)*.
- PLIN (*Cridant al mosso*). Antoine! (*A Julia y Margarida*). Ustedes tener la gracia de beber un vaso de Champagne con nosotros? (*Julia y Margarida 's miran*).
- JULIA (*A Margarida*). Que fem? (*Entra Antoine ab dugas ampollas de Champagne; 's dirigeix á la taula de Plin y Rooss y 's disposa á destaparne una. Deixa l'altra damunt de la taula dreta, según terme*).
- MARG. Mentres no'ns fassi anar de tort...
- JULIA Aixó ray! Ja'ns aguantarán ells.
- PLIN (*Repetint la invitació*). Ustedes aceptar señorritas?
- JULIA (*Decidida*). Si Senyor.
- PLIN (*Alsantse resolt y dirigintse imperativament á Antoine*). Garçon: lá. (*Li senyala la taula de las noyas, ahont se dirigeix ab Rooss. Antoine'ls segueix ab l'ampolla y las copas que posa damunt de la taula de Julia y Margarida. A Rooss*). Le jeu est fait.
- JULIA (*A Plin y Rooss, esverada pero rihent*). Qué fan? qué fan?
- MARG. *Que dirá la gente?*
- PLIN (*Seyent á la esquerra de Julia*). La gente!
- ROOSS (*Seyent á la dreta de Margarida*). Para beber juntos tener que estar juntos.
- MARG. (*A Julia*). Ay, ay, tú... Pot ser en farém massa.

- JULIA No sigas tonta. Are ha comensat el rigodón y estém á la primera figura.
- MARG. Y en Frederich y en Conrado dehuen estar tan convensuts de que som á Nissa.
- JULIA Ni's recordan de nosaltres, ni de que siguém al mon. Ja veurás, noya. Si ells 's diverteixen fem nosaltres lo mateix.
- PLIN (*A Julia, oferintli una copa de Champagne*).
Señorrita...
- JULIA (*Somrihent fa una inclinació de cap, prenent la copa de mans de Plin*). Quanta amabilitat! (*A Margarida*). Si comensém l' esmorsar ab Champagne, Deu sab com l' acabarem!
- MARG. Ja ho pots ben dir! Si'ns roda 'l cap, ab alguna caiguda.
- ROOSS (*A Margarida oferintli una copa de Champagne*).
Señorrita...
- MARG. (*Fent el mateix joch de Julia*). Gracias, mister Rooss.
- JULIA No sé lo que pagaría, perque are vinguéssin ells.
- MARG. ¿Vols dir? (*Antoine está servint el Champagne á Plin y Rooss*).
- PLIN (*A Julia*). *Gustar á usted el Champagne señorrita...?*
- JULIA Si senyor, sí. Per Nadal y per Pasqua, qu'era quan ens deixavan anar á casa, sempre 'n bebia, perque á'l papá li agrada molt.
- PLIN *Al Papa...? El Papa...?*
- JULIA No á'l Papa, no; á mi papá, á mi padre.
- PLIN (*Rápít*). *Ah! Your father! Yes! I understand you. Yes, yes; comprendido, comprendido...*
(*Julia y Margarida alsan las copas y Plin y Rooss fan trincar las sevas ab las d' ellas*).
- ROOSS *A nuestro amor!* (*Julia y Margarida rihuen com bojas*).
- JULIA (*A Marga*). Miratels com se despertan, tu.
- PLIN (*Recargant la frase de Rooss y ab la copa enlayre*). *A nuestro grande amor.* (*Julia y Margarida segueixen bevent y rihent*).
- MARG. *Muy grande. eh?*
- PLIN *Muy grande!*
- JULIA (*A Margarida*). Ja'm sento alegre.
- MARG. Y jo!
- ROOSS. *El champagne alegrar mucho.*

- PLIN *Mucho! (Cridant al mosso). Antoine! Remplir les verres.*
- JULIA *(A Marga. Bo y rilhent). Y qu'en sabrém de llengas en sortint d'aquí! No 'ns farà pas falta'l col-legi.*
- MARG. *(Veyent que Antoine torna á omplir las copas). Qué fa garçon?*
- PLIN *El champagne alegrar mucho. Nosotros querer estar mucho alegres.*
- JULIA *Y nosotras también.*
- MARG. *(A Julia). Encare mes?*
- PLIN *Nosotros querer ir muy lejos.*
- JULIA *Ah, si? Y ahont voldriau anar? Vaja, digas ingleset.*
- ROOSS *(Que mentres Plin parla ab Julia figura enrahonar ab Marga, diu á'n aquesta). Nosotros ir detrás de ustedes quince días.*
- MARG. *(Rihent). No mes que quinze días? Tan se val no posarshi. (A Julia) ¿Oy, tú?*
- ROOSS *Mí no entender.*
- MARG. *Quieren ir con nosotras únicamente quince dias? (Beu y riu).*
- PLIN Y ROOSS. *No, siempre.*
- JULIA *(Alegre). Hasta la muerte. ¿Veritat?*
- PLIN *(Agafantli la ma). Oh! Yes! Hasta la muerte; hasta el cielo.*
- JULIA *Fugi. home. No veu que no 'ns hi voldrían?*
- ROOSS *(A Margarida). Y usted? Seguirme á mí?*
- MARG. *Jo sempre faig lo que fa la meva amiga.*
- JULIA *(Qu'ha sentit la pregunta). També, també, también. Hasta la muerte y más allá.*
- PLIN *(Cridant al camarer). Antoine. (Ap.). Le jeu est fait.*
- ANT. *Monsieur.*
- PLIN *The Champagne!*
- ROOSS *The Champagne! (Com se comprén, l'animació ha d'anar creixent entre 'ls quatre).*
- JULIA *No, no. Prou! (Antoine serveix Champagne á tots ab un altre ampolla que destapa.*
- PLIN *(Com qui no entén la paraula). ¿Prou?*
- MARG. *Basta!*
- PLIN *No; maïs, maïs.*
- ROOSS *Maïs, maïs...*
- MARG. *(A Julia). Ay, tú! Jo ja no hi veig de cap ull. Vaya un vermouh! (Mentres Antoine obra l'altre ampolla, entran en escena Fre-*

derich, Conrado, Emilia y Eleonora, que no s'adonan d'ells ni d'ellas. En Pierre está en aquest moment col·locat de manera que, al costat d'Antoine, forma una mena de barreira y fa que Frederich, Conrado, Emilia y Eleonora puguin seure a la taula de segon terme esquerra, sens'adonarse de Julia y Margarida. Aquestas, distretas ab els inglesos, tampoch s'adonan d'ells).

ESCENA III

Frederich, Conrado, Emilia, Eleonora, Julia, Margarida, Plin, Rooss, Antoine y Pierre

(Emilia y Eleonora dehuen vestir ab elegancia. Mentres Frederich, Conrado, Emilia y Eleonora enrahonan, Plin ha pres el menú, l'ha ensenyat á n'ellas y el dona després á Antoine, indicantli els plats que desitjan).

- EMIL. *(A Frederich).* Vaja, qu'avuy estás de sort. Portas guanyats...
- FREDE. Vint mil franchs, noya.
- EMIL. Vint mil? Demá vull lo que m'tens promés.
- FREDE. Ho tindrás.
- CONRA. Vint mil franchs! Totas te ponen. Donas, amors, diners; tot te va en popa.
- FREDE. Fins que s'acabi.
- EMIL. Be; que menjarém avuy? *(Cridant á'l camarer).* ¡Pierre!
- PIERRE *(Arrimantse).* Madame!
- ELEON. *(A Conrado).* Senti, mio caro. Io prima di tutto, voglio un bicchiere di Champagne.
- EMIL. *(Que bó y parlant ab Pierre ha sentit á Eleonora),* Aquesta, si no tingués Champagne's moriria...
- ROOSS *(A Antoine).* All right. *(S pronuncia «Ol raid».* Antoine s'en va per la segona dreta:)
- FREDE. *(A Emilia ab el menú á la má).* Canaloni?
- EMIL. Si.
- FREDE. *(A Pierre).* Canaloni. *(A Conrado y Eleonora).* En voleu vosaltres de canalons?
- ELEON. Io si.

- EMIL. Se suposa. A la Eleonora dónali canaloni, macarroni y el dimoni.
- ELEON. (*Rihent y senyalant á Frederich*). *Che sei te.*
- FREDE. Bueno! (*A Pierre*). Canaloni pera quatre. Y després aquell rosbif á l'inglesa, Bordeaux, Saint Julien y Champagne.
- PIERRE *Très bien. (S' en va).*
- FREDE. (*Ab veu alta*). *A grande vitesse, Pierre.*
- PIERRE *Ving minutes. (Mutis segona dreta. Julia, qu' está rihent, y á qui Plin te la ma subjecta, 's gira al sentir la veu de Frederich, des-fentse de Plin).*
- JULIA (*A Margarida que riu abRooss y no s' ha adonat de res*). Marga! Mirals! Ja son aquí!
- MARG. Qué fem?
- JULIA Res! Deixemlos fer. Observém.
- FREDE. (*A Emilia, quina ma te entre las sevas contemplanta*). Tens una ma esculptural, que convida á menjársela á petóns. (*Li besa*).
- JULIA (*Qu' ho veu, á Plin donantli la ma á besar*). Plin: bésim la ma.
- CONRA. (*A Eleonora*). La teva ma no es menos hermosa que la de l' Emilia. (*Li besa*).
- MARG. (*Donant á besar la seva ma á Rooss*). Bese usted mi mano, Rooss. (*Plin y Rooss están com atontats*).
- JULIA (*A Plin que no s' atreveix á besarli la ma y s' ha contentat ab acariciarla*). Besi, home, besí; bese usted hasta que se canse. (*Plin li besa repetidament*).
- PLIN (*Ap*). *Le jeu est fait.*
- MARG. (*A Rooss*). Bese. bese. (*Rooss ho fa*).
- JULIA (*A Margarida*). Quin concertant per' una sarsuela!
- EMIL. (*A Frederich*). Mireu aquells inglesos com s' aprofitan. Després digueu mal del inglesos.
- FREDE. (*Deixant sobtadament la ma d' Emilia*). ¡Qué veig!
- CONRA. (*Adonantse de Julia y Margarida*). Son ellas!
- EMIL. (*A Frederich*). Qui son aquellas, tú?
- FREDE. (*Perturbat*). Son... dugas donas. No ho sé qui son...
- CONRA. (*A Frederich*). Planxa!
- FREDE. (*A Conrado*). Y grossa! (*Plin y Rooss rihuen y figura que parlan ab Julia y Margarida*).
- JULIA (*A Margarida*). Ja s' en han adonat. Pillos!

- MARG. Canallas!
- PLIN (*Estranyant el calificatiu*). Pillos nosotros?
- ROOSS ¿Canallas?
- JULIA (*A Plin y Rooss després de dirigir una mirada á Frederich*) Champagne! Champagne!
- PLIN (*Rihent y molt alegre*). All right! Le jeu est fait. (*Rooss serveix de Champagne á las dugas*). Mi estar loco de alegría).
- ROOSS (*Molt alegre*). Todos estar locos.
- JULIA Tots, si, tots estém boigs. (*Alsant la copa*). Visca l'amor! Visca l'amor!
- ROOSS (*Ab la copa enlayre y de peu*). Hu... hu... hu... hurra! (*Frederich y Conrado no poden amagar la seva escitació. Figura que disputan ab Emilia y Eleonora y que volen aixecarse y ells no'ls deixan. Aquesta escena's confia al talent dels actors. Plin y Rooss están, en cambi, encantats de l'alegría de Julia y Margarida, sense preocuparse de lo que passa á l'altra taula*).
- FREDE. Déixam, Emilia, déixam.
- EMIL. (*Subjectanlo*). No y no.
- ELEON. Ma, siete matti?
- FREDE. No ho sé.
- EMIL. (*Picant de mans*). Pierre! Que porti l'esmorzar. Pot ser aixís os calmareu. (*Mentres tant Julia y Marga van trincant las copas y rihuen con bojas*).
- FREDE. (*A Conrado*). 'S rihuen de nosaltres que es lo que'm sab mes greu.
- JULIA (*Ab veu alta y la copa enlayre*). Viva el amor!
- MARG. Viva el amor!
- PLIN Viva!
- ROOSS (*De peu*). Hurraaa! (*Frederich figura que veu á Pura y Eladi al fons del passillo dreta*).
- FREDE. Bomba! Guillém Conrado, que ja'ns tenen. (*S'alsa*).
- CONRA. Qui? (*Imitantlo*).
- FREDE. Els papás. Segueix y no preguntis. (*A Emilia*). Vosaltres, si voleu quedeuse.
- EMIL. Jo't segueixo. (*S'alsa y Eleonora fa altre tant*).
- ELEON. Anch'io. (*S'en van tots quatre precipitadament cap á la porta que diu «Théatre», per' hont fan mutis, sense girarse*).

JULIA (*Ab alegria*). Ja son fora. Mes Champagne!
(*Alsa la copa á temps qu'entran Pura y Eladi p'el fons dreta, en direcció, de moment, cap el fons esquerra sens mirar l'escena*).

ESCENA IV

Eladi, Pura, Julia, Margarida, Plin y Rooss

(*Pura deu dur guarda pols*).

PURA Per qué corra aquesta gent?

ELADI Vágiho à saber.

JULIA (*Qu'ha sentit la veu de son pare y mentres aquest y Pura miran per la porta del Teatro*). El papá! Ay! Sálvini Mr. Plin (*Alsantse sense girarse*). Sálvim! El papá! El papá!

MARG. (*Qu'ha vist á la seva mare, alsantse y posantse de cara al publich*). La Mamá! Mister Rooss! Sálvim, sálvim! La Mamá! La Mamá!

PLIN *El Papá?*

JULIA Si!

ROOSS *La Mamá?*

MARG. Si!

JULIA (*Sense mirar enradera senyalant la porta primera esquerra*). No es aquella la porta que dona à la terrassa?

PLIN La terrassa. Yes, yes!

MARG. Anemhi, anemhi. (*A mida que s'hi dirigeixen, Eladi y Pura abandonan la porta del teatro y s'en van al centre de la escena ahont arriban en el moment de sortir per la porta primera esqaerra la Julia y la Margarida. Sols Plin y Rooss quedant de moment, per curiositat, á frech de la esmentada porta*).

ELADI (*A Pura*). Qui sab ahont serán! Aixó es un laberinto; pero ja las trobarem.

PURA ¡Ay! Déixim abans que tot reposar una estona perque, cregui que no puch mes...
(*Pura va á seurer á la taula ahont estavan Julia y els altres Plin y Rooss s'han calat el monocle y dirigit una mirada á Eladi y Pura*).

PLIN *El papá!*

ROOSS *La mamá!*
PLIN *All right. (Mutis per la mateixa porta).*

ESCENA V

Pura y Eladi

ELADI (*A'ls inglesos*). Passinho bé! (*A Pura*). Aquí hi veurá molta gent estranya, perquè com qu' aquest es un poble cosmopolita, hi ha de tot. Lo que te de bó es que ningú's preocupa de ningú. Aquí's respira ab extraordinària llibertat. Y's compren, perquè aquí lo que convenen son ganxos. Aquellas dugas fulanas qu' han sortit per aquella porta, (*la primera esquerra*) quan nosaltres entràvam aquí, ho dehuen ésser. No las hi he vist la cara perquè sortían d'esquena. Are farán un rodeig; y sense qu' aquets dos inglesos s'en adonguin, els durán tranquil·lament à las taulas de la ruleta, ó del trenta y quaranta.

PURA Quina immoralitat!

ELADI Que's creya que hi deyan missa en aquesta casa?

PURA Y las nostras fillas serán aquí? Ca! No es possible.

ELADI Ay Pura! En el mon·de de la immoralitat quan s'ha donat un pas, ja no's camina; 's rellisca. El camí te molt seu y 's baixa molt depressa. Y sí, camí avall no's troba un obstacle... com he trobat jo en vosté... no hi ha salvació posible. A las noyas ja las trobarém, perquè las senyas que'ns han donat no fallan; pero estigui persuadida de que las trobarém en un estat deplorable.

PURA Per Deu, Eladi! No digui aixó!

ELADI Ja veurá. Per de prompte entri aquí, (*Senyalant la primera porta dreta*), que es el quarto tocador. Tréguis el guarda pols y després seguirém tots el recóns y reconets del cassino, fins á topar ab ellas y ells. ¡Ells! Com cáiguin á las mevas mans...! Quan penso ab la jugada de Calella...

ESCENA VI

Antoine, Pierre y dits

(*Antoine y Pierre entran per la segona dreta, cada lu d'ells ab el menjar y els vins que respectivament els havian demanat. Pierre s'en va à la taula de segon terme esquerra y Antoine à la de primer terme dreta.*)

PIERRE (*No veyent à ningú*). *¡Personne!*

ANT. (*Sense fixarse de moment en el cambi de personatjes*). *Voici!*

ELADI *Qu'es aixó?*

ANT. *Pardon! ¡Oh! Monsieur Eladio!*

PIERRE (*Ab els plats à las mans, després de mirar si ve algú*). *Ma foi! (Ho deixa tot damunt de la taula y s'en va per hont ha vingut.)*

ELADI *Pero qu'es aixó? Si nosaltres no havém demanat res.*

ANT. *Oui; c'est vrai. Tout le monde est parti. Je le laisse quand même. (Ho deixa tot à la taula.)*

ELADI *Déixaho, si vols. Tu mateix. Aquí hi devía haver dos inglesos ab dugas fulanas. Si à las copas encare hi ha champagne...*

ANT. *Et oui! Et oui!*

ELADI *Y quan nosaltres havém arribat han fugit.*

ANT. (*Rhent*). *Précisément.*

ELADI (*À Pura*). *O son dos ganxos, ó... Si vol jugar que... Pero ¡cá! Si pensés que... (Petita pausa y resolt)*. *Entri al tocador, Pura; entri al tocador... (À Antoine)*. *S'en han anat à la terrassa. (À Pura)*. *Entri al tocador y no vagi depressa. Déixim fer. No fos cas qu'ens juguessin una passada com à Calella y que'els que jo he prés per inglesos fóssin un parell de Sisets (Antoine fa semblant d'anarsen cap à la dreta)*. *No't moguis Antoine. (Pura entra en el quarto tocador y Eladi l'acompanya fins à la porta qu'ella tanca)*.

ESCENA VII

Frederich, Conrado, Eladi y Antoine
Després Plin. Mes tart Emilia

(Frederich y Conrado entran ab precaució per la dreta del fons, mentres Eladi parla ab Antoine).

- ELADI *(A Antoine)*. Parlém clar y catalá, Antoine! Tu ja l'entens el catalá y nosaltres dos ja fa anys qu'ns coneixém. Aquets dos inglesos que hi havia aquí, ¿qui son?
- ANT. *Mister Plin et lord Rooss.*
- ELADI Es á dir que son dos inglesos autèntichs?
- ANT. *Ouí, Monsieur.*
- FREDE. *(A Conrado)*. La teva sogra no hi es. Haurá entrat al tocador. Aquest que parla ab l'Antoine es el pare de la Julia, l'amo del ñostre automóvil.
- CONRA. Que fem donchs?
- FREDE. La nostra situació no pot ser mes compromesa. Havém de buscarlas à n'ellas, hagi passat lo qu'hagi volgut, y anárnosen. Mogudas p'els gelós han fet una criaturada y res més.
- CONRA. Y l'Emilia y l'Eleonora?
- FREDE. Que s'arreglin. Ja 'ns hi havém divertit prou. Ja has vist que s'han quedat à las butacas tan convenyudas y ens hi esperarán fins que's en cansin.
- CONRA. No pas l'Emilia no está convenyuda.
- ELADI *(A Antoine)*. Sento que no'm vulguis ésser franch. A mi m'ho haurías de dir tot. Soch un antich client de la casa y...
- FREDE. *(A Conrado)*. Entesos. Mentres el meu sogre espera á la teva mamá política, tu per aquí y jo per allá las busquém sense perdre temps.
- CONRA. Y si'ns topém ab els inglesos?
- FREDE. Que no portas revolver?
- CONRA. Sí.
- FREDE. Donchs, els hi clavém quatre tiros y amunt.

- Apa: al avío. (*Conrado s'en va corrent per la dreta y Frederich per la esquerra*).
- ANT. *Madame Sarah, Emilia et puis...* (*Ab el dit gros de la ma dreta, senyala'l quarto tocador*).
- ELADI Sí, ja ho sé lo que vols dir: que cada any ne duch una. Fa dos anys la Sara, 'l passat l'Emilia... Però la que are ha vingut ab mi no perteneix á la mateixa categoria. Es una dona honrada. (*Antoine riu*). Be; veurás, aném al gra. Jo'l que vull saber...
- PLIN (*Obra cautelosament la porta primera esquerra*). *El papá!* (*Torna á tencar precipitadament y Eladi s'en adona*).
- ELADI Un inglés! M'ha vist y s'ha amagat. Ja 'ls tinch. *Quam fügen*, alguna cosa témen. (*S dirigeix á la primera esquerra y Antoine tracta de detenirlo*). Déixam, Antoine, déixam.
- ANT. *Máis non, mais non!*
- ELADI Déixam! (*Obra la porta primera esquerra y's troba de mans á boca ab Plin. Eladi fa un pas enradera, Antoine ho veu y, bó y rihent, s'en va per la segona dreta*). Que fa vosté aquí? Qui es vosté? Déixim passar si es servit.
- PLIN (*Desde la porta y fent semblant de contestar á l'Eladi dihentli que passi, fa senyas ab el mocador á 'ls de dins pera que surtin per la segona porta esquerra*). *Pasar...? Pasar? Fasa... pasa!* (*Al entrar Eladi, Plin entra en escena y Julia, Margarida y Rooss hi entran per la segona esquerra, atravesantla precipitadament cap el fons dreta. Aixís qu'els tres han entrat en escena, Plin tanca la porta segona pera tallar el pas á Eladi, y s'en entorna á la primera. Entra per ella y tanca. Emilia que ve del fons dreta, 's crusa ab els fugitius*).
- EMIL. (*Ap*). Pero qu'es aixó? (*Cridant*). Antoine! Pierre! No veig á l'un ni al altre. (*Veyent el menjar damunt de la taula*). Pobres canalóns!
- ANT. (*Tornant á entrar*). *Madame!*
- EMIL. Ha vist vosté á Monsieur Frederich?
- ANT. *Non Madame.*

EMIL. Tan ell com el seu amich Conrado sembla qu'han perdut la xaveta. Quan estávam á punt d'esmorsar, s'alsan com moguts per un ressort; tiran cap el teatro; l'Elenora y jo'ls seguim com es de suposar; ens diuen qu'ens assentém; s'están un moment ab nosaltres; y ab el pretext de qu'han de parlar ab uns senyors que acabavan d'arrivar, ens plantan dihent que tornan desseguida y desapareixen com ánimas que s'endú el diable. Jo, impacient, com á bona espanyola, y escarmentada... á'ls cinq minuts he sortit en busca d'ells. He anat á las salas de joch y no'ls he vist. Vinch al Restaurant y em trobo ab aquellas dugas fulanas y un inglés que súrten d'aquí y fúgen escapats cap á las salas de joch... Pero ¿que passa avuy en el Cassino?

ANT. *Je n'en sais rien, Madame.*

EMIL. ¡Oh, no! Lo qu'es escaparse, no se m'escapa. Va prométerm formalment que m duria á Barcelona y m'hi durá. Un catalá va burlarme; dos no'm burlarán. (*Mirant els canalóns*). Els canalóns ja dehuen ésser frets. És natural! En fi: probarém d'adquirir foršas per sí convé correr. De totas maneras, vegi si sab ahont ha anat en Frederich y díguili que aquí l'espero.

ANT. *Trés bien Madame. (Emilia s'ha assentat á taula, la segona de la esquerra, y Antoine s'en va rihent y movent el cap vers el fons de l'escena dreta).*

ESCENA VIII

Emilia y Eladí. Després Plin

ELADI (*Desde la porta primera esquerra, com si sortís enfadat y si parlés ab Plin. Entra d'esquena*). Jo li juro que aixó no quedará aixís. De mi ningú s'en burla y menos un inglés. Avuy mateix li enviaré'ls padrins.

EMIL. (*Ap*). Aquesta veu...

ELADI (*Segueint parlant ab Plin á ran de la porta*).
Que no's vol batrer? Donchs li faré un cap
nou. Aquí l'espero. Una hora ó altra prou
que sortirá.

EMIL. (*Alsantse*). Es ell! (*Arrimants' á Eladi*).
L'Eladi!

ELADI Havém acabat! (*Tanca la porta, 's gira y's
troba de mans á boca ab l'Emilia*). (*Ap*).
¡L'Emilia!

EMIL. (*Somrihent y abraçantlo, entre carinyosa
y irónica*). Soch jo!

ELADI Prou que ho veig que ets tú!

EMIL. No t'agrada aquesta sorpresa?

ELADI Si m'agrada...? Jo't diré. Pots contar si
m'agrada. (*Ap*). Y la Pura allá dins á punt
de sortir...! Y las noyas que Deu sab ahont
páran!

EMIL. 'T quedas tot esglayat!

ELADI Esglayat...? Ca! Escolta, Emilia. Si; jo estich
molt content d'haverte trobat... Precisament
la idea de que serías aquí ó á Nissa, es lo
que m'ha conduhit á Montecarlo. Si... si...;
t'ho juro. Pero are déixam... Un assumpto
urgent... ¿Sabs? Jo't prometo que'ns veurém
mes tart. ¿Eh?

EMIL. ¡Ca!

ELADI Ves al hôtel de París y esperam.

EMIL. ¡Ca!

ELADI Pero dona...

EMIL. (*Sech*). ¡Ca!

ELADI 'S tracta d'un desafio; no t'enganyo... M'he
de batrer ab un inglés qu'acaba d'insul-
tarme.

EMIL. Jo t'ajudaré; pero en quant á deixarte, no't
deixo. Mal que vagis á tirarte á mar, jo he
de seguirte. Are es la meva.

ELADI Pero Emilia, filla...!

EMIL. No'm convencerás. Estich decidida á tot.
Fes exámen de conciencia y pensa si el teu
comportament ab mi no mereix aixó y molt
més...

PLIN (*Obra la porta pera sortir*). ¡Él papá! (*Torna
á tencar y's fica á dins*).

EMIL. Per causa teva; per haverte cregut, per ha-
verme deixat embaucar per las tevas parau-
las y las tevas promesas, vaig deixar á l'En-

- rich; á l'Enrich que m'estimava y volia fer-me la seva esposa... Massa que't consta.
- ELADI (*Frenétich mirant á la primera porta de la dreta*). Mes...
- EMIL. Y vares voler allunyar-me y lliurar-me d'ell, y pera conseguirho vares conduhir-m' al Estranger, vares durm'aquí, vares portarm' á Nissa, sense preocuparte de la teva filla, de la teva fábrika, dels teus negocis. Qui hauria duptat de que m'estimavas...?
- ELADI Sí; ja ho sé; pero déixam, dona. Després...
- EMIL. (*Seguint son discurs*). A Nissa vares trobar antichs companys de tiberi y't vares entregar á una vida desenfrenada qu'era la meva desesperació. Vaig caurer malalta; y, aprofitante del meu estat, una nit de borratxera vares desapareixer deixant-me un miserable bitllet de mil francs á la tauleta de nit.
- ELADI Tens rahó; si. Una calaverada.
- EMIL. Una calaverada dius? Y ca! Els homes com tú, pera minvar els efectes de las malas accions, califican de calaverada lo qu'es una infamia verdadera.
- ELADI Be, si. Tot ho repararé, t'ho prometo.
- EMIL. Tu, segons m'havias dit, tens una filla que ja es una dona... ¿Y qué? ¿T'agradaria que un poca vergonya com tú fes ab ella lo que has fet ab mí...?
- ELADI (*Exasperat*). Emilia! Prou!
- EMIL. Prou? (*Rialla irónica*). ¡Ca! Abandonarme estant en el llit ab febre...! Veritat es que una vegada restablerta podia anar á Barcelona y desenmasquerarte. Mes jo á Barcelona no hi podia tornar decorosament. Y además: jo'm devia ja á certa persona que'm va atendre y em va cuidar durant la convalecencia.
- ELADI (*Ap*). Si la Pura arriba á enterarse de tot aixó... (*Entra Antoine p'el fons dreta y's dirigeix á la porta primera esquerra. Porta una safata en quina hi dú una carta*). Veurás: aném á discutir á un'altra part. No hi ha necessitat de que'ns sorprengui ningú, ni de que ningú s'enteri de lo que á ningú interessa.
- EMIL. Aném allá'hont vulguis; pero pensa com t'he

dit abans, qu'estieh decidida á tot. Ja ho sents ¿eh? A tot! Tinch un revolver de saló molt maco y vaig comprarlo espessament pera tú. Miral! (*Treu un revolver de la butxaca del radera y l'ensenya á Eladi*).

ELADI (*Esverat, fentli baixar el bras*). Be, veurás... no fassis bromas... Aném sen d'aquí Déixam dir tan sols dugas paraulas á l'Antoine.

EMIL. Ni mitja! Qué vols dirli? Ja li diré jo... (*Antoine ha arribat á la primera porta esquerra y tanca*).

ELADI (*Mallumorat*). Res, dona, res. Apa, aném. (*Ap*). Però jo no puch deixar á la Pura abandonada aixís. (*Plin obra la porta y Antoine entra. Plin torna á tancar. A. Emilia*). Aném al hotel y allát' acabarás de desfogar.

EMIL. Allá lo primer que faré será esmorsar.

ELADI (*Ap*). Li escriuré desde l'hotel pera tranquilisarla.

EMIL. Sigas galán, home, sigas galán, que l'any passat be ho eras. (*L'agafa del bras y s'en van els dos discutint cap el fons dreta á temps qu'entran en escena Frederich y Conrado; aquest p' el fons dreta y aquell p' el fons esquerra. Eladi y Emilia no s'en adonan, atrafegats ab la discusió. Frederich y Conrado's quedan parats al veurer á Emilia que s'en va del bras d' Eladi*).

ESCENA IX

Frederich y Conrado

FREDE. Conrado!

CONRA. Frederich!

FREDE. Que m'en dius d'aixó?

CONRA. No m'em parlis!

FREDE. El pare de la Julia del bras de l'Emilia!

CONRA. Estieh en els llims, noy.

FREDE. (*Mirant cap á la dreta*). Y s'en van!

CONRA. Aixó es un escándol! Y donya Pura ahont será?

FREDE. Ahont vols que sigui? L'haurá endossada á

- algú. En una casa de joeh, las donas serveixen moltes vegadas de lletras de cambi.
- CONRA. Rahó de més pera buscar á la Julia y la Margarida. Ahont son?
- FREDE. No ho sé. No las trobo.
- CONRA. No las veig en lloch.
- FREDE. Ningú m'en sab donar compte.
- CONRA. Ni á mí.
- FREDE. M'he tornat boig buscantlas.
- CONRA. Y jo! (*S'obra la porta del quarto tocador y entra Pura en escena. Frederich y Conrado's troban á prevenció á últim termè de la mateixa*).
- FREDE. (*Al veurer á Pura*). Donya Pura! Fugim! Busquém las y cap á Roma. (*S plantan á córrer cap el fons esquerra*).

ESCENA X

Pura, després Antoine, mes tard Plin y finalment Antoine

- PURA (*Tencant la porta y creyent que parla ab Eladi*). Creguí que necessitava rentarme... (*No veient á Eladi*). Ay, ay! Ahont es l'Eladi? (*Va cap el fons cridantlo*). Eladi! Y are? (*A Antoine que surt del quarto esquerra primer terme*). Escolti vosté: que sab ahont es l'Eladi?
- ANT. *Vôtre Monsieur?*
- PURA No; l'Eladi.
- ANT. *Je ne sais pas, Madame. Pardon Madame! (Se'n va p' el fons dreta)*.
- PURA (*Esverada*). Vaya un pochs modos! (*Cridant*). Eladi! Ay, senyor! Prou que m'ho temía que tot buscant á las noyas ens perdriam nosaltres.
- PLIN (*Entrant en escena somrihent llegint la carta ó tarjeta que Antoine li ha portat*). «Hemos decidido hacer un viaje á París». (*Parlant*). Wery well. (*Llegint*). «Salimos por la puerta de servicio y le esperamos en la estación. Julia». (*S gira y veu á Pura. Ap.*) *La mamá!*
- PURA Ah! Pot ser aquest senyor será tan amable que m'en donará rahó.

- PLIN (Arrimantshi y mirantla). La mamá.
PURA Si senyor, si. Vosté tal vegada será mes amable qu'el camarer. Jo soch la mamá de la Margarida.
- PLIN Yes!
PURA Si senyor. Ja veig que m'entén. Veurá: Estich passant un disgust molt fort. Permétim que m'assenti, perque las camas em flaquejan. (*Seu al costat de la taula de la esquerra y busca una copa pera veurer*).
- PLIN Champagne! (*Li ofereix una copa y Pura beu*).
- PURA Gracias! (*Després de beurer*). Dochs veurá: L'Eladi y jo várem sortir de Barcelona en busca de la seva filla y de la meva, que s'havían escapat del col·legi ab dos joves y s'en havían anat á Calella. A Calella'ns vehuen. Y mentres nosaltres els busquém per tots cantóns, s'apoderan del nostre automóvil y fúgen á tota máquina. Sabém qu'anávan al estranger y telegrafiém á la Junquera pera que'ls detinguin. Pero, arrivém á la Junquera y ens dihuen que no'ls han vist. Naturalment: váren ésser llestos y al arribar á Figueras váren facturar l'automóvil, varen pujar al tren y cap á Cèrbère. Telegrafiém; doném las senyas del automóvil y ens dihuen que efectivament, el dia abans n'havia sortit un de Cèrbère en direcció á Perpinyá, qu'anava ocupat per dos senyors y dugas senyoras. Ja'ls tením, várem dir, y cap á Perpinyá. Allá'ns informan de que aquell automóvil havia tirat cap á Narbona. A Narbona'ns diuhén que havia anat cap á Tolosa. Y aixís seguidament y de poble en poble, arrivém fins á Burdeos. A Burdeos busquém l'automóvil en questió y ens trobém ab el de dos germáns; dos ciutadáns pacífichs que havian anat fins á Cèrbère á rebre á las sevas respectivas mullers, que tornavan d'un viatge á Barcelona. Fássis' càrrech de la nostra situació! Torném á telegrafiar y ens contestan de Cèrbère dihent qu'el dia següent n'havia sortit un altre cap á Perpinyá. Y ens en aném á Perpinyá, de Perpinyá á Marsella; de Marsella á Nissa y de Nissa

aquí. Ja som aquí. Ja sabem positivament qu'els fugitius son en el cassino, que ja'ls tenim, que ja son nostres. Havém arribat cansats y plens de pols. com pot suposar. L'Eladi, 'l pare de la Julia, s'ha quedat aquí esperantme y jo he entrat al tocador per 'arreglarme un xich. Surto al cap d'un quart y no veig á l'Eladi per cap cantó; 'l crido y no m'respón; pregunto y no m'en donan compte y em trobo sola y abandonada sense coneixer á ningú. Díguim vosté si no n'hi ha pera desesperarse y pera malehir á la meva filla, á l'Eladi y al mon enter.

PLIN *Mi no haber entendido una palabra.*

PURA Qué diu? Que no ha entés una paraula? Pero que es això? Qu'es un cassino ó una casa de ximplés? L'un fuig per aquí; l'altre per allá, ningú sab res. ningú entén res...

PLIN *No entender una palabra.*

PURA (*Desesperada*). Ay, Deu meu! Deu meu! (*Cridant*). Eladi! Eladi! (*A Mr. Plin*). Acompanyim inglés. acompanyim á la estació; m'en vull entornar á Espanya.

PLIN *Mi dejar usted con mucho sentimiento.*

PURA No, no; acompanyim, acompanyim.

PLIN *Acompañarla?*

PURA Si (*Ap* Gracias á Deu que m'entén.

PLIN *No ser posible. Mi salir para Paris inmediatamente. (Se sent el timbre del teléfono). El teléfono! El teléfono! (Cridant). Garçon! Antoine! Pierre! (A Pura). Pardon! Usted permitir...? (Indica á Pura que vol sentir qui telefoneja).*

PURA Fassi, fassi! (*Ap*). Malehit sigui el moment que vaig sortir de Barcelona. La nostra calaverada va ésser mes gran que la de las nostras fillas.

PLIN (*Que s'ha arrimat al teléfono, parla per teléfono*). Qui est-il...? Qui...? Qui...? ¿Hein...? Je ne comprends pas... Comment? Donya Purra...? Pu...rra?

PURA Dehuen dir Pura! 'M dehuen cridar á mi... Si fos ell... (*Arrimants' al teléfono*). Vol ferm'el favor, si es servit? (*Abans qu'ell li dongui l'auricular, ella ja li ha prés de las mans y se l'ha aplicat á l'aurella*).

- PLIN *Ser usted muy nerviosa.*
PURA Dispensi... (*Parlant per teléfono*). Eladi! Eladi...! Ay! Gracias á Deu! Qué diu...? Que m' en vagi á París ab el rápid...? (*A Plin, agasantlo per la levita*). No' s mogui... (*Moviment d'estranyesa per part de Plin*).
- PLIN (*Indicant á Pura que'l deixi estar*). Señorra... señorra...!
- PURA *Com abans*). ¿Que hi son las noyas...? Las ha vistas passar qu'anávan ab automóvil á la estació...? Ja...! Es á dir qu'el que anava ab ellas vestía de...? Y no l'ha conegut! Es clar! Y l'altre...?
- PLIN (*Com abans*). Señorra!
PURA (*Seguint parlant per teléfono*). Ya! Y ahont es vosté...? Un accident inesperat...? Si; diu be... Que si tinch diners...? M' en sobran! Bueno! Entesos... Hôtel Bristol...! Corrents... Vosté será á París demá passat...? Está be: aniré á rebre'l á l'estació... Adeu. (*Ap*). Al menos m'ha tret la intranquilat de sobre. (*Girants' á Plin*). Escolti: ¿No m'ha dit vosté que s' en anava á París?
- PLIN *Mi ir á París.*
PURA Jo també hi vaig. Hi anirém junts ¿Eh? Vosté será tan amable que no'm deixarà sola. ¿Veritat?
- PLIN *Mi ir á París.*
PURA *Y yo con usted.*
PLIN (*Esverat*). *Con mi?*
PURA Si; aném, depressa! Havém de prendre'l rápid.
PLIN *Rapido?*
PURA Si. Vosté será'l meu salvador y conti desd'are ab el meu agrahiment. (*Empenyentlo*). *Vamos; vamos á París. Vamos á París...*
- PLIN *Señorra, señorra...; un momento.* (*Antoine entra en escena*). *Antoine, attendez.* (*Treu una tarjeta y escriu*). «*Señorrita: la Mamá »ir á París con mí. Cuando irá sleeping »acostarse, mi ir con ustedes. Tener cuida- »do. Plin*». (*Treu un sobre de la cartera, hi posa la tarjeta, la clou y després d'escriurer en el sobre, la dona á Antoine, dihent*) *Antoine: envoyez ce billet tout de suite á la gare á Mister Rooss.*

- ANT. *Trés bien (S'en va p'el fons esquerra).*
PLIN *Aun tener tiempo señorra. Usted aceptar mi brazo?*
PURA *(Prementlo). Gracias, gracias. Mi alegría no tiene límites caballero. Ya sabía yo que los ingleses eran muy amables.*
PLIN *Ingleses ser mucho amables, señorra; pero españolas...*
PURA *Que?*
PLIN *Mucho... atrevidas. (Pura's posa á riurer).*
PURA *(Anantsen cap el fons dreta del bras de Plin. (Ap) Com haurá sabut l'Eladi que las noyas anávan á París...! (Frederich y Conrado entran en escena; Pura, rihent ab Plin, no s'en adona).*

ESCENA ÚLTIMA

Frederich y Conrado, després Pierre, mes tart Antoine
y al final Eleonora

(Frederich y Conrado quedan com atontats al veurer á Plin y Pura que s'en van del bras enrahonant y rihent).

- FREDE. Conrado!
CONR. Frederich: ¿qué passa?
FREDE. No ho sé!
CONR. *(Senyalant á Pura).* Mírala!
FREDE. Prou que la veig!
CONR. ¡La meva futura, mamá del bras dei inglés!
FREDE. Ves si t'ho he dit que'l papá de la Julia la debía haver endossada. Aixó no te nom.
CONR. Quin escándol!
FREDE. No m'en parlis. Y aquesta gent tindrà la barra de dir que nosaltres som uns calaveras. ¡Oh! Quan las noyas ho sápigán s'aver-gonyirán de la conducta de sos pares.
CONR. Las noyas! Pero ahont son las noyas?
FREDE. Just! Ahont son las noyas?
CONR. Jo't responch de que no son en el Cassino.
FREDE. Y jo t'asseguro qu'en el Cassino no hi son pas.
CONR. Y p'el que's veu, els inglessos ja las han plantadas.

FREDE. No, Conrado. Lo que's veu y lo que hi ha, es qu'en aquesta casa á totas las donas els hi agrada el joch y fan las mes estranyas combinaci6ns pera tumber al banquer. Y, per are, tu y jo som dos banquers qu'han perdut la banca.

CONR. Donchs qu'havém de fer?

FREDE. Jugarnos el tot p'el tot; jugar la última carta.

PIERRE (*Entrant ab una carta que dú en una safata*). *Monsieur Frederick?*

FREDE. Que hi ha?

PIERRE *Une lettre.*

FREDE. (*Prenentla*). Calla! Pot ser sabrém alguna cosa. (*Mirant el sobre. Pierre s'en va*). Lletra de la Julia! (*Obra la carta ab afany*).

CONR. Aquí la tens la última carta! No la demanavas?

FREDE. (*Despres de obrirla*). Y tant! Si, noy! Es ben be la última... (*Llegeix*). «Julia y Margarita se despiden para París á donde van muy bien acompañadas». (*Pausa. Frederick y Conrado's miran*).

CONR. Y res més?

FREDE. Res més!

CONR. Si que dihuen poca cosa...!

FREDE. Y d'aixó'n dius poca cosa...? Com no vulguis que't detállin el programa del viatge.

CONR. (*Ràpit*). No, no, no; no'l vull pas saber; no'l vull pas saber...

FREDE. Ben fet que fas.

CONR. Qué fem?

FREDE. Cap á París, noy; cap á París.

CONR. A París? Pero que farém á París? Si no las trobarém!

FREDE. Que no las trobarém? A París? Si á París's troba á tothóm. ¿Que't creus qu'es com á Barcelona? Y ca! A París, aixís que saltas del tren, riiiiin... pican el teléfono y el president de la República ja sab qu'has arriuat. Sense que t'en adonguis, á la mateixa estació klik-clack, 't prenen la fesomia per medi d'una instantánea y l'endemá't coneixen tots els polissóns. Sense que t'en sentis, chis, chis, chis, t'aplican els raigs X allá mateix, s'enteran de tot quan portas á la

cartera y ja saben qui ets, com te dius y els negocis que't duhen á París. Y finalment. Pera saber ahont vas á parar, hi ha un cos de ciclistas destinat á acompanyar als viatgers fins á la fonda. Fransa es una nació tan adelantada, qu'aplica la telefonía, la fotografia, la radiografia y la bicicletomanía á'l cos de policia.

- CONR. Vesho á contar á ta tía! No ho crech.
- FREDE. No ho creus? Donchs ja ho veurás. (*Se sent un timbre prolongat*). Apa, aném.
- ANT. (*Entrant en escena*). *Le rapide pour Paris*.
- FREDE. El rápit! Encare hi som á temps. Aném. L'automóvil ja'ns el guardarán á Nissa.
- ANT. (*Anant á repetir la frase al fons esquerra*). *Le rapide pour Paris!*
- CONR. Apa, donchs, siguemhi, Pot ser si que sortirém ab el mateix tren qu'ellas.
- FREDE. Probemho. *Au revoir Antoine*.
- ANT. *Au revoir Messieurs*. (*Surten precipitadament del fons esquerra tres ó quatre personas en direcció á la dreta*).
- CONR. *Au révoir, au révoir*.
- ELEÓN. (*Sortint del teatro y veyent á Conrado que s'en va corrents*). *Aspetta Corrado, aspetta; vengo anch'io*. (*S'en va en la mateixa direcció que Conrado. Antoine se'ls queda mirant; el timbre segueix fentse sentir y cau el teló rápidamente*).

FI DEL ACTE SEGON

ACTE TERCER

Escena partida. A la esquerra, poch mes d' un quart de la esceua, uu salonet que figura ésser l'habitació que Julia y Margarida ocupan en el Hotel Bristol de París. Al fons d'aquest saló uns cortinatjes que deixan veurer uu llit y que, pèr lo tant, se suposa que son els de l'arcoba. Al mitj del salonet una tauleta quadrada ab dos recados d'escriurer col·locats l'un devanç de l'altre. Al costat de l'arcoba una consola ab mirall y dos gerros. A la dreta de la escena gran saló elegant ab un puf al mitj. Al fons 's veu la barana que figura ésser la de la escala que, á dreta y esquerra, conduheix al pis d'abaix. Al fons de tot, decoració blanca ab molta claror. A la dreta del saló dugas portas ab els números 31 (la primera) y 32 (la segona). La porta que dona accés al salonet de Julia y Margarida, porta 'l número 33. Al fons del gran saló un biòmo ho á cada costat. Del sostre del saló penja una gran lámpara. Ultims d'Abril.

ESCENA PRIMERA

Julia y Margarida

(Al alsars' el teló apareixen las dugas sentadas á la taula de son quarto, la una devant de l'altra y ab la ploma als dits, disposadas á escriurer).

JULIA Ho compréns, Marga?

MARG. Es clar que ho comprench.

JULIA La nostra situació es insostenible per culpa d'ells, que devegadas semblan tontos. Y are ho han sigut ben be de tontos, perque havent vingut á París ab el mateix tren que nosaltres, no 'ns váren saber veurer á la estació.

MARG. ¡Oh! Tampoch várem veurer nosaltres á n'ells.

JULIA ¡Oh! Ya, ya! Pero eran ells qu'havían de buscarnos á nosaltres. En fi. Deu dirá. No 'ns hi capfiquém y *manos á la obra.* (Escrihuen).
Querido papá.

- MARG. *Querida mamá.*
JULIA (*Seguint la conversa*). Per supuestu, que si no fos perque havém de sortir d'aquest embull, jo't juro qu'encare'ls faria patir mes.
- MARG. Prou que s'ho mereixan.
JULIA Quan recordo'l desvergonyiment d'en Frederich en plé restaurant...
- MARG. Y ahont me deixas el d'en Conrado?
JULIA Sí, sí; es mellor no pensarhi. (*Margarida y Julia continuan escrivint y repeteixen, sens' escriurerla, la primera frase.*) «Querido papá».
- MARG. «Querida mamá».
JULIA (*Escrivint*). «No se si tendré valor...»
MARG. (*Id.*) Perdonna mi atrevimiento...
JULIA «...para pedirte perdón de la falta cometida».
MARG. «...si enojada como debes de estar, me dirijo á tí».
- JULIA «Ya sabes que soy muy buena y muy sumisa é incapaz de darte un disgusto».
MARG. «Ya sabes que soy una hija modelo que no te dió jamás disgusto alguno.»
- JULIA (*parlant*). Jo ja'm penso que de moment, el papá'm clavará una galeta que pot ser em girará la cara.
MARG. (*Id.*) Y la mamá enviará á buscar á'l meu avi pera que m'en clavi dugas. Ella no'm pega, pero ho fa fer per l'avi.
- JULIA Que, p'el cas lo mateix té.
MARG. Pero escolta: ahont las enviarém aquestas cartas? Ahont es el teu papá?
- JULIA Deu ésser al costat de la teva mamá.
MARG. Ja m'ho penso; pero be: ahont es la mamá?
JULIA (*Rihent*). Al costat del meu papá.
MARG. Ditxosa de tú. El bon humor no se t'acabará may.
- JULIA Deu ho vulgui que no se m'acabi. ¿Sabs que farém? Las enviarém totas dugas á Barcelona al despatx del papá. Els del despatx ja sabrán ahont dirigir las.
- MARG. Dius be.
JULIA (*Escrivint*). «Cansada de tanta esclavitud y del rigor de las madres...»
MARG. «Yo necesitaba salir del colegio, donde me trataban muy mal...»

ESCENA II

Pura, Eladi y ditas

(*Eladi entra en escena duhent á la ma un saquet de viatge y va, ab Pura, á seurer en el sofá ó puf. Julia y Margarida segueixen escrivint, si be, d'en quan en quan figura qu'enrahonan.*)

PURA Cregui que l'inglés va comportarse ab mí de una manera correcte. En tot el viatge no'm va deixar un moment. Jo, per por de que m'abandonés no vaig aclucar ull en tota la nit. Al fi y al cap, el pobre senyor cap obligació tenia d'acompanyarme, sols que jo vaig penjar-me de la seva levita, com d'án-cora salvadora, y ell, compadescut de la meva situació, va perdonar y protegir el meu atreviment. Una vegada á París, s'empenyava en durm'al Grand Hotel, dihent-me qu'estaria mellor que aqui; mes, al últim, vejént que jo era inflexible, no tingué mes remey que conformarse. Várem arribar á París abans d'ahir á las cinq del matí; á las sis éram al hotel, á las set em deixava, y ja no l'he vist més. Va pagarm'el viatge, sens admétrer que li abonés un céntim. —

ELADI Els inglesos son molt estranys y molt rumbo-sos. Per mes que... 'l seu acompañant pretendria tal vegada...

PURA Res d'aixó. Estigué ab mí, com ja li he dit, lo més correcte que's puga imaginar. Mes... vosté ¿com va saber que las noyas venían á París.

ELADI Perque m'ho digué'l secretari del hôtel que despatxa'l billets del *sleeping-car*.

PURA Ya!

ELADI Mes, tornant á'ls inglesos, dígui; aquest de qui parlávam es un d'aquells qu'eran á'l Restaurant de Montecarlo quan hi várem entrar nosaltres?

PURA Vaya! El de las patillas.

ELADI El que jo vaig desafiar.

- PURA ¿Com?
- ELADI Sí; vaig desafiarlo perquè'l creya un encubridor de las noyas...
- PURA Caramba, Eladi! Tan haurían relliscat las noyas que ja...
- ELADI (*Suspirant*). ¡Vagi á saber! Jo'l que li dich que si no fos perquè'l qu'anava ab ellas á la estació vestia de automovilista, per quin motiu no'l vaig coneixer, y l'altre estava ab vosté, hauría cregut que las nostras fillas havían fugit ab ells.
- PURA ¡Ca! Si precisament al arribar aquí vaig suplicar á Mister Plin que fes gestions pera veurer si las trobava y m'en dongués compte.
- ELADI ¿Y que li va dir?
- PURA Pobre senyor! Va prométre'm que ho faria tot seguit. Pot ser encare las está buscant y per aixó no l'he tornat á veurer.
- JULIA Que sabs ahont han anat Mister Plin y Mister Rooss, aquest matí?
- MARG. Sí; váren dir qu'anirían á buscar habitacions en un altre hôtél, perquè crehuen qu'aquí no estém prou seguras.
- JULIA Es un disbarat. Are ja hi són.
- ELADI (*A Pura*). El comportament que ha usat ab vosté'm reconcilia ab ell y aixís que'l vegi li donaré las gracias y una satisfacció.
- PURA Si hagués tornat y tingut á be acompanyar-me, hauría sortit ab ell á donar una volta per París. Com no l'he vist més, no m'he mogut del Hôtél. Qué dich del hôtél? Ni de l'habitació he sortit M'han servit aquí mateix; y com que tinch un salonet ab tot el confort y dos balcons molt alegres que donan al carrer, he passat el temps bastant discret; cregui que si. La meva habitació es aquesta, 'l 31 y la de vosté'l 32, qu'es la del costat. S'ha desocupat aquest matí.
- JULIA (*Escrivint*). *Te juro, papá mio, que tu hija volverá á tus brazos pura y sin mancha.*
- MARG. (*Id.*). *Puedes creer, mamáita mía, que tu Margarita, fiel á tus buenas máximas...*
- ELADI Tot li esplicaré y vosté's convencerá de que lo ocorregut fou un cas de forsa major, conseqüència realment de la meva viudedat un

xich axalabrada, de la que vosté m'ajudarà á sortir. Res: una aventura á que crech haver posat terme la nit passada, aprofitant un cambi de líneas y la son de la meva perseguidora,

JULIA. Bueno! Jo á'l meu papá ja li he dit tot.

MARG. Y jo ja ho he dit tot á la meva mamá.

JULIA. Li faig una confessió en tota regla, pera que m'absolgui de tots els pecats comesos.

MARG. Y jo.

PURA. (*A Eladi, rihent*). Per are, no li dich ni si, ni no. La meva resolució depend d'un mon de circumstancias. Vaig ésser tan desgraciada ab el meu primer marit, que no'm váren quedar ganas de contraurer segonas nupcias. Era un home si fa ó no fa com vosté...; li agradavan totas y...

ELADI. Cregui que á mí, desd'are no m'en agrada mes qu'una... qu'es vosté. Y si l'hagués coneguda abans...

PURA. (*Rihent y alsantse*). Hauría intentat ab mi lo qu'ha fet ab tantas altres... ¿No deya que volía rentarse?

ELADI. (*Després d'una corta pausa*). Ah! Si senyora, si.

PURA. Donchs... vagi, Eladi; vagi á rentarse, que l'aiga fresca á tot temps es bona y mes are que ja comensa á fer calor.

ELADI. (*Suspirant*). Bueno! Bueno!

PURA. Toqui'l timbre pera que li pujin l'equipatje. Jo, mentres tant, escriuré á'l meu papá, pera dirli que vosté ha arriuat y qu'avuy proseguirém la nostre campanya en busca de las noyas.

ELADI. ¡Ay, Pura! No sé pas si las trobarém.

PURA. A mí el cor me diu que sí.

ELADI. Y á mí el cor me diu que no.

JULIA. (*Escrivint*). *Tu arrepentida hija que te abraza, Julia.*

MARG. (*Id.*) *Tu humildísima hija que te adora, Margarita.*

ELADI. Bueno, pues. Hasta luego. (*Va al quarto número 32*).

PURA. Hasta después. (*Va al quarto n.º 31. Mutis*).

JULIA. Are ja sabrán ahont podrán trobarnos.

MARG. Y entretant els esperarém aquí.

- JULIA Els esperarém fent exámen de consciencia.
MARG. Qui sab qu'ens dirán aixís qu'ens vegin?
JULIA Pots contar! (*Indica ab la ma que las basto-
nejarán*). Pero'ns farém cárrech de que'ns
donan una dutxa. Tot es la primera im-
presió. Dónam la teva carta que la posaré
ab la meva.
MARG. Tens rahó. Te. Ja qu'ells van junts, las nos-
tras cartas també poden anàr juntas. (*Julia
tanca las dugas cartas en un sobre y hi posa
la direcció*).

ESCENA III

Frederich, Conrado y ditas

- FREDE. (*A Conrado, entrant abdós p'el fons*). Al
últim las haurém trobadas. Jo estava
ben convensut de que s'havían aturat á
Lyon.
CONR. Ja veus com alló de riin... el teléfono
avisa al president de la República qu'ets
aquí, y clik-clak, 't prénen la fesomia y
chis! chis! chis! ab els raigs X't llegeixen el
passaport, no ha sigut mes qu'una martin-
gala de las tevas per'engatussarme y ferme
venir á París.
FREDE. Pero si aixó ha sigut una martingala, no'm
negarás, en cambi, que las agencias de in-
formacións de París están molt ben monta-
das. Dos días que som aquí y las fugitivas
ja han caigt á las nostras mans.
CONR. Lo qu'es estrany, es qu'al arribar á la es-
tació no las vegéssim. (*Se sent un timbre
elèctrich*).
FREDE. No ho es pas d'estrany. Ellas devían sor-
tir las primeras y nosaltres várem ésser dels
últims.
CONR. Lo que no sé es com vaig poguer desempe-
llegarme de la italiana.
FREDE. ¡Tonto! Si va ésser ella que's va desempelle-
gar de tu, per anársen ab aquell genovés
que durant el viatge li tocava'l peu.
CONR. Pot ser sí!
FREDE. (*Seu en el puf*). ¡Ay! Sabs que quasi no

puch caminar? Tinch las camas encongidas de tan d'anar en cotxe.

CONR. Ja'l podríam despedir.

FREDE. Espérat! Quin quarto ens han dit que ocupan?

CONR. El 33.

FREDE. (*Mirant las portas*). 31, 32... 33. Es aquest. Son aquí. (*Deixa'l sombrero damunt del puf y va á mirar p'el forat del pany. Julia y Margarida rihuen*). Ja las veig, ja las veig.

CONR. Si?

FREDE. Si, noy; miralas com rihuen. (*Conrado's treu el sombrero y el deixa també damunt del puf*). Espérat; no fem ruido; déixam anar á despedir el cotxe...

CONR. Vols que hi vagi jo?

FREDE. No, que't prendrían per foraster y t'enganyarían com te váren enganyar ahir. Ja hi vaig jo que conech á tot els cotxeros de París.

CONR. Bufa!

FREDE. A tots! Vinch tot seguit. Espéram ¿eh? No truquis; no tinguís pressa. Hem de fer una entrada triomfal. Ja veurás. (*Frederich s'en va p'el fons y Conrado segueix mirant p'el forat del pany. Julia y Margarida segueixen enrahonant y rihent*).

JULIA. Si noya, si; á la teva mamá y á'l meu papá també'ls farém anar á Roma pera que'ls casi'l Sant Pare.

ESCENA IV

Eladi, Conrado, Margarida y Julia

(*Eladi obra la porta de son quarto y sorprend á Conrado mirant p'el forat del pany*).

ELADI Ep, mestre!

CONR. (*Girantse, ap*). El pare de la Julia! Ja som á la ratera!

ELADI (*Ap*). 'S veu qu'á París els criats son molt curiosos. (*A Conrado*). ¿Es vosté 'l garçón?

- CONR. El garçon? (*Ap*). Quina idea! (*Alt*). *Oui, monsieur.*
- ELADI Donchs, sápigra y entengui que no he tocat el timbre pera que vosté vingui á mirar lo que no l'interessa, sino pera que'm pugim l'equipatje. Ho entén?
- CONR. *Oui monsieur. Tout de suite.*
- ELADI Ala, ala, donchs. De seguida, de seguida. (*Conrado s'en va correns p'el fons y Eladi s'en entorna á son quarto*).

ESCENA V

Julia y Margarida

- MARG. (*Rihent*). Vols dir que's casarían ab nosaltres?
- JULIA Demá mateix, noya, demá mateix. En Plin anit en el palco de l'Opera, 'm va fer una declaració en tota regla. Ja t'ho vaig dir quam várem ésser al llit.
- MARG. Si vols que't digui la veritat, estava tan cansada de lo que haviam corregut durant el dia, que boy enrahonant em vaig quedar dormida. En Rooss també'm va deixar entreveure alguna cosa, pero no ho crech pas.
- JULIA Vols fer la prova...?
- MARG. Que si vull fer la prova...? No! Que la vols fer tú?
- JULIA Jo no; pero...
- MARG. Pero qué?
- JULIA Que per are á n'en Plin no'l vull desenganyar. El tindré de repuesto. Y tu pots tenir de repuesto á n'en Rooss. Al menos fins y á tant qu'els nostres papás ens hágin contestat ó hágin vingut. (*Dos camarers apareixen p'el fons duhent un mundo qu'entran en el quarto n.º 32. Darrera d'ells y ab molt cuidado apareixen Conrado y Friedrich que s'amagan oportunament darrera'ls biombos*).

ESCENA VI

Frederich, Conrado, Julia y Margarida

- FREDE. (*Desde la porta del fons, abans d'amagar-se*). Es á dir que tu també has fet de Siset? Ja has après alguna cosa útil ;Si al costat meu no hi aprendrás mes que cosas bonas! Mira: aquets biombos semblan posats aquí espessament pera nosaltres. Desd'aquí vigilarém. (*Frederich s'amaga en el de la dreta y Conrado en el de l'esquerra. Els camarers surten del cuarto d'Eludi y s'en van p'el fons*).
- CONR. El teu sogre ja ha tancat la porta.
- FREDE. Apa, donchs. *Demos el asalto al castillo encantado. (Surtan dels biombos y's dirigeixen de puntetas al cuarto n.º 33. Frederich truca ab comediment. Margarida y Julia's girant cap á la porta com si haguessin sentit algún ruido, pero sense ferne cas)*. Nò ho han sentit. (*Torna á trucar ab més força*).
- JULIA (*A Margarida*). Han trucat.
- MARG. Si qu' han trucat. (*Va per obrir*).
- JULIA Espérat. No obris. (*Preguntant*). Qui hi ha?
- FREDE. (*A Conrado*). La veu de la Julia! (*A Julia*). Julia, Julia! Soch jo. Obra, amor meu, obra.
- JULIA (*A Margarida, rihent*). La veu d'en Frederich!
- CONR. Margarida, Margarideta! Som nosaltres!
- MARG. (*A Julia, rihent*). La veu d'en Conrado!
- JULIA (*A Margarida*). Femlos patir un xich. (*A'n ells*). Deu els ampari, germáns, será un altre día.
- FREDE. Julia!
- CONR. Margarida! (*Julia no's mou del costat de la porta. La del cuarto n.º 31 s'obra cautelosament. Frederich s'en adona, ho indica á n'en Conrado y fugen tots dos de puntetas cap els biombos respectius, sens'esser vistos de Pura*).
- JULIA (*A Margarida mentres Pura segueix obrint*

- la porta*). Val més que no 'ls obrim. Que pateixin. Ademés: els inglesos están á punt d'arribar ¿No't sembla?
- PURA (*Qu' ha obert la porta treu el cap pera veurer si hi ha algú*). Hauria jurat que sentia enrahonar en catalá y com si algú cridés á la meva filla y á la Julia. El mateix desitj de trobarlas em farà veurer visions. (*Torna á entrar en son quarto y tenca*).
- JULIA Obriré pera que'ns vegin y pateixin més; pero no 'ls deixaré entrar. (*Obra y mira*). Si no hi há ningú! (*Torna á tencar*). Has vist res mes estrany? Pot ser si que volen fer broma aquests encare!
- MARG. Si; que vágin fent broma, que nosaltres també'n farém.
- FREDE. (*A Conrado, desde darrera del biombo*). Conrado! Que puja un inglés p' el teu cantó.
- CONR. Y p' el teu en puja un altre.
- FREDE. Venen enramats. Fortifiquemse y vigilém. (*S tencan els dos á dins dels biombos que quedan en forma de kioscos*).

ESCENA VII

Plin, Rooss, Federich, Courado. Julia y Margarida

(*Plin y Rooss portan un ram de flors cada hu. Entren flemàticament y's dirigeixen al quarto n.º 33. Frederich y Conrado, que s'han enfilat á dalt d'una cadira, trehuen el cap per damunt dels biombos y's fixan ab Plin y Rooss. Plin truca á la porta*).

- JULIA Altre vegada! Quién?
- PLIN *Plin and Rooss.*
- JULIA (*Obrint*). ¡Ah! *Pasen, pasen!*
- FREDE. Aixó es una rifada.
- CONR. Si, noy, si; una rifada per partida doble.
- PLIN (*Entrant*) *Good morning.*
- ROOSS (*Id*). *Good morning.* (*Aixís qu'han entrat, Julia tenca la porta y Plin y Rooss besan respectivament la ma á Julia y Margarida á quinas entregan els rams, qu'ellas prenen*).

- JULIA (*Prenent el ram*). Gracias.
MARG. (*Id*). Gracias.
JULIA Ja 'ls esperávam.
MARG. Ja estávam impacients.
JULIA Vostés son molt amables.
MARG. Realment. Massa amables; massa.
FREDE. Pero qué fém aquí?
CONRA. El burro!
PLIN *Nosotros tener grandes proyectos para hoy. Si ustedes aceptar, pasar gran día.*
JULIA Segons quins siguin els projectes, acceptat. Oy, tú?
MARG. Es clar; segons de que 's tracti...
CONRA. Pero, qui 'ns fa ésser tan bledas? Jo ja sería al seu costat...
FREDE. Es qu'he perdut la brúxula y ja no sé per quins mars navego.
PLIN *Grandes proyectos: ir almorzar al Bosque de Bolonia. Por la tarde ir Versalles.*
JULIA (*Alegre*). ¡Ay, si! Ay, si! (*A Margarida*). Aprofitemse, tú, qu'el temps es curt.
FREDE. (*A Conrado*). Ja está dit. Jo baixo y pego foch á la fonda. Aixó no ho aguanta ningú.
CONRA. (*Que veu que s'obra la porta del quarto n.º 32*). Donchs per are aguantat y baixa'l cap. Mira! *Li ensenya la porta mentada*.
FREDE. El sogre! (*S'amagan tots dos com si's moguéssin automàticament*).

ESCENA VIII

Eladi y dits

(*Julia y Margarida han anat á posar els rams de flors en els gerros que hi ha damunt de la consola. Pin y Rooss forman ab ellas dos grupos, l'un á distancia del altre*).

- PLIN (*A Julia*). Julia: mi querer á V. con toda el alma.
ROOSS (*A Margarida*). Mi querer á V. con todo mi corazón.
ELADI (*Que ha arribat á la porta de Julia, truca*). Pura!

- JULIA (A Plin). *Por ahora... no puedo darle una respuesta categórica.*
- MARG. (A Rooss). *Por ahora... no puedo darle una contestación definitiva.*
- PURA. (Obrint la porta, á Eladi). *No faig mes que firmar la carta y estich á las sevas ordres.*
- ELADI *Essent aixís esperaré.*
- PURA *No; entri, entri. Veurá quina habitació mes alegre.*
- ELADI *Ab el seu permis. (Entra. Frederich y Conrado han tornat á treurer el cap y al veurer á Eladi entrar en el quarto de Pura fan grans moviments d'estupefacció).*
- FREDE. *Quinas trasmutacions y quin moviment! Aixó es un cinematógrafo.*
- JULIA (A Plin y Rooss). *Que conste que no les deshauciamos. Ea, vamos al bosque de Bolonia y allí seguiremos la conversación.*
- MARG. (A Julia). *Dihuen qu'es tan bonich el Bosch de Bolonia.*
- JULIA (A Margarida bó y posantse totas dugas el sombrero). *Crech que hi patinan. Hi patinarem. Hi ha un llach molt hermós. Verdad, Mister Plin que patinaremos?*
- PLIN *Patinar? No. Nadar si.*
- JULIA *Per qué?*
- PLIN *Porque en esta epoca, lago estar liquido*
- JULIA *Quina llástima!*
- MARG. *Bueno, aném. Vamos. (Federich y Conrado tornan á amagarse y sols trehuen el cap quan Julia d'el bras de Plin y Margarida del de Rooss son ja á la escala del fons).*
- JULIA (Obrint la porta y sortint del quarto. A Margarida). *Ahont s'haurán ficat...? Jo que hauría volgut qu'ens vegéssin...*
- MARG. *Vesho á saber. Com que son el dimoni... (Aixís qu'els quatre han sortit del quarto, Julia treu la clau del pany de part de dins y la posa de part de fora).*
- PLIN (A Julia). *Usté aceptar mi brazo?*
- JULIA (Prenentlo). *Gracias!*
- ROOSS (Oferint el bras á Margarida). *Usté aceptar?*
- MARG. (Prenentlo). *Gracias!*

ESCENA IX

Frederich y Conrado

- FREDE. Aixó es el colmo del descaro.
CONRA. S' ens rifan, noy, s' en rifan.
FREDE. Hi ha que fer un pich d' home.
CONRA. ¿Qué podém fer si ja'ns han dit Deu els ampare?
FREDE. Be ho han dit; pero haurá sigut de broma.
CONRA. Seguimlos?
FREDE. Pitjor que pitjor. Vaya un suplici! Semblaríam els seus lacayos. No s' en riurían poch de nosaltres! Será mellor qu' ens amaguéni en el seu quarto. (*S'obra la porta del 31*).
CONRA. Per are amágat en el biombo. Corra!
FREDE. (*Amagantse*). Altre vegada? No acabarém may. Sembla que fem putxinel-lis. Ja no'ns faltan mes que las garrotadas.
CONRA. No cridis gaire, que pot ser hi serán. (*Frederich y Conrado s'amagan á temps que Pura y Eladi entran en escena. Deixan la porta 31 á mitj tancar*).

ESCENA X

Pura, Eladi y dits

- ELADI (*A Pura*). Diu vosté qu' ha sentit...
PURA Si. Jo juraría qu' he sentit cridar á las noyas; mes he obert la porta ab precaució y no he vist á ningú.
ELADI Si ha sentit cridar á las noyas, han d' ésser per forsa en aquest quarto. (*Senyalant el 33*). No ho sab vosté qui hi habita? No ha vist sortir á ningú aquets dos dias?
PURA No, no.
ELADI (*Veyent els dos sombreros*). Calli! Aquí hi ha dos sombreros. (*Dirigeix una mirada en torn de la escena*). Aixó semblaría indicar qu' en aquesta habitació, (*el 33*) hi han entrat dos homes. Podém provar. (*Truca*).
PURA Vol dir que tindré tanta sort?

- ELADI Qui sab! Pot ser si. (*Al moment de trucar l'Eladi, Frederich y Conrado trehuen el cap per damunt dels biombos*). No responen. No hi deu haver ningú.
- PURA Y si preguntéssim á l'Administració?
- ELADI Mal sistema. A Paris fan com á Montecarlo, que ningú sab res de res. Ademés: ha de contar vosté qu'haurán prés las degudas precaucions. Si ellas son tontas, ja ténen ab ellas dos soldats bisonyos que las hi ensenyarán l'abecedari de' la entremaliadura. Miri qu'escurrirsem aquell fill del dimoni com si fos una anguila... Si'l trobo, cregui, Pura, que li faig un cap nou.
- FREDE. (*Amagantse, lo propi que Conrado*). Llenga! (*Eladi y Pura's miran*).
- ELADI (*Al Pura després d'una pausa*). Qui es que ha dit «llenga»?
- PURA (*Mirant*). No ho sé. .
- ELADI Aquesta veu ha vingut d'aquest quarto: *el 33*. A veurer! (*Obra la porta del 33 y mira*). Ningú! No hi há ningú, pero aquesta habitació está ocupada. Entri, Pura, entri. No tingui cuidado. Es qüestió d'escorcollarho tot. (*Pura hi entra*). Miri: flors frescas...
- PURA Dos rams!
- ELADI Aquí hi viu alguna senyora jove.
- PURA Dehuen ésser dugas, porque' ls rams son dos.
- ELADI O dugas... Quina no' n fora que... (*Pura y Eladi s'arriman cautelosament cap á l'arcoba*).
- FREDE. (*Sortint del biombo decidit*). ¿Ahont es aquest valent que'm vol fer el cap nou? Ahont es? (*A Conrado*). Vaja, tú, surt. Prou n'hi ha. Ja n'estich tip de fer comedia. (*Conrado surt*). Sabs alló que déyam d'anar á veurer al Sant Pare de Roma? Val mes que per are'ns ho deixém correr. Ha arribat el moment de jugarnos el tot p'el tot; de fer realment un pich d'home, de demostrar que som valents; qu'á nosaltres no'ns espanta ningú, y que lo que haviam de dir al Sant Pare, ho diguéim al pare de la Julia y á la mare de la Margarida...
- ELADI 'M sembla, Pura, que ja las tením.
- FREDE. Havém de provar una vegada més, que som

uns héroes. Després de tot no'ns queda altre remey. O'aixó ó obandonarlas á mans dels inglesos, lo que fora ésser uns cobarts y uns verídaders pocas vergonyas. Prou qu'ens hi tenen per pocas vergonyas; pero havém de demostrar que no ho som tan com sembla.

ELADI (*Veyent la carta que Julia ha deixat damunt de la taula*). Una carta! (*La pren*). Lletra de la Julia! Dirigida á mí! Jo somnio!

PURA Que diu?

ELADI Sí, senyora, sí; vegi.

PURA Ay, ay!

ELADI Aquest hòtel, deu ésser l'hotel dels encantats.

FREDE. (*A Conrado*). Pósat el sombrero, té. Y arreglat la corbata. (*Li arregla*).

ELADI (*A Pura*). Cregui, Pura, que aquí hi ha bruixas. No m'ho esplico d'altre manera. Fora massa casual... ¡Oh! Y en un París! (*Ha overt el sobre*). Hi ha dugas cartas... Tingui: una es pera vosté. (*Li dona*). A veurer que es lo que'ns dihuen las nostras virtuosíssimas fillas. (*S disposan á llegir las cartas*).

FREDE. Conrado! El moment es solemne. Havém de presentarnos ab el cap alt y de potencia á potencia. Com t'he dit abans, havém de provar que som valents perque si, perque ho som; perque á nosaltres res ens fa front, res ensapura. (*Emilia apareix á la porta del fons parlant ab algú d'el peu de l'escala*).

ESCENA XI

Emilia y dits

EMIL. (*Desde'l fons*). *Merci, merci!*

FREDE. (*Veyentla*). La Emilia! Hi faltava, aquesta. Ahont m'amago jo are?

EMIL. (*Com si seguis parlant ab algú d'abaix*). *Oui, oui, trente deux.*

FREDE. (*Que veu oberta la porta 31*). Aquí! (*Entra en el quarto 31*).

- CONRA. (*Que queda com qui veu visions*). Be; pero... Y aquest es el valent? Y em planta aquí? ¡Ah, no! Jo'ls cops no'ls rebo tot sol. Ja s'apanyarán. (*S'en va y's crusa ab Emilia qu'entra*).
- EMIL. Conrado! Conrado! (*Mutis de Conrado*). No m'escolta... M'han dit el 32 ó el 31... El 32 es aquest. (*Truca*). Eladi! Eladi...! (*Pura y Eladi sospenen la lectura de las cartas y's miran*).
- ELADI M'havía semblat sentir el meu nom.
- EMIL. No respón. Sera'l 31...
- PURA Tot aixó deu ésser efecte de la nostra nerviositat.
- ELADI Sens dupte. (*S disposan de nou á seguir la lectura de las cartas quan senten la veu d' Emilia*).
- EMIL. (*Trucant en el 31*). Eladi! (*Pura y Eladi's miran*). Y are? Que tonta! Si es obert (*Obra y's fica á dins, deixant la porta ajustada*).
- ELADI Vaya si'm cridan! (*Obra y no veu á ningú*). Pero, qu'es aixó? Sembla qu'assistim á una sessió d'esperitisme. Jo juraría que he sentit el meu nom. Y si es que hi ha algú que tracta de burlarse de nosaltres, li prometo que's recordarà de mí... Que hi tórnin! A veurer qui será'l valent...
- PURA O la valenta, perque la veu era de dona...
- ELADI Pot ser si qu'era veu de dona...! (*Ap.*) Si será la Emilia...! (*A Pura*). Ajustarè la porta, ajustaré la porta. Al fi y al cap, aquest es el quarto de las nostras fillas y, per lo tant, som á casa nostre... Estava precisament en el punt mes interessant de la carta de la Julia. (*Llegint*). «*Te juro, papá mio, que tu hija volverá á tus brazos, pura y sin mancha...*» Si fos veritat, menos mal.
- PURA (*Llegint*). *Tu Margarita, fiel á tus buenas máximas, se ha mantenido tan casta como tú.* (*Ap.*) Santa Ignoscencia!!
- ELADI (*Seguint la lectura*). «*Para pedirte perdón de la falta cometida...*» Si! El perdó ray... No pensan aquestas noyas qu'el perdó no's concedeix fins y á tant que s'ha cumpert la penitencia. Y la que jo imposaré á la Julia será tremenda... tremenda.

- PURA Pobretas!
- ELADI Pobretas, diu? 'Sveu qu'á vosté la carta l'ha enternida. No veu, Pura, qu'á la ploma se li fa dir lo que's vol?
- PURA Be! Si després de tot sols han comés una criaturada!
- ELADI D'aixó'n diu criaturadas? Donchs absólguim de tots els meus pecats, perque no son altre cosa.

ESCENA XII

Julia, Plin y dits. Després Emilia

- JULIA (*Entra p' el fons del bras de Plin, y's desfá d'ell al ésser en escena*). Permétim que hi entri sola ¿eh? Es questió d'un moment. L'he deixada damunt de la taula. No faig mes qu'entrar y sortir Sent? Comprén?
- PLIN *Usté entrar sola. Mi esperar. Yes. Comprendido, comprendido.*
- JULIA Aixó mateix. (*Julia obra la porta del quarto núm. 33. Eladi y Pura están llegint y no s'en adonan fins que la senten tencar ab violencia. Julia desatinada's dirigeix á Plin*). El papá! (*Eladi y Pura's miran*).
- PLIN ¿*El papá?*
- JULIA Ay, si! El papá... (*Adalerada*). Ay! ay! Ay! ay! Sálvim, defénsim. Espéris, no deixi entrar á ningú. (*S fica en el cuarto núm. 31 y Plin's queda com clavat d'espátlla á la porta per hont ha entrat la Julia. Passat el primer moment d'estupefacció y quan ja Julia es á dins del quarto núm. 31 parla Eladi*).
- ELADI Aixó no te nó. Jo he de saber qui es que's burla de nosaltres. (*Obra y veu á Plin*). L'inglés de la terrassa!
- PLIN (*Ap.*) *El papá!*
- PURA *Mister Plin.*
- PLIN (*Ap.*) *La mamá!* (*Pausa. Quadro.*)
- ELADI (*A Pura*). Aquí'l te. ¿Es aquest aquell senyor tan serio, tan fi, tan amable, tan diligent á qui jo desitjava donar las gracias per la manera de comportarse ab vosté?
- PURA ¡El mateix!

- ELADI Donchs ja ho veu. L'havém agafat *infraganti* y no podrà negarnos que ell sol es el culpable de tot... (*Pausa. Eladi se'l mira*).
- PLIN (*Ap.*) *El papá mirarme terroríficament.*
- ELADI (*A Plin com si volgués clavarli una clatellada*). No sé com me detinch. (*Indicantli que s'arrimí*). Fassi'l favor si es servit. (*Plin no's mou*).
- PURA Com si li digués Lluçia. El catalá no l'entén ni poch ni molt. (*Emilia tracta de sortir del quarto nüm. 31; mes no ho pot lograr perque Plin apreta la porta. De totas maneras el públich ha de veurerla*).
- PLIN (*Creyant que parla ab Julia*). No salir, no salir.
- EMIL. (*Ap. Desde la porta*). Pero qui es qu'apreta? (*Eladi y Pura enrahonan*).
- PLIN No salir, no salir. *El papá dispuesto fusilar todos*.
- EMIL. Déixim passar (*Pega empenta á la porta y Plin va á parar en brassos de Pura*).
- PURA ¡Ay!
- ELADI (*Ap.*) L'Emilia!
- PURA Pero ¿qui es aquesta senyora?
- PLIN *Una metamorfosis*.
- ELADI Aquesta senyora... (*Emilia somrihent victoriosa y irónica*).
- PURA Pero que hi feya vosté á la meva habitació?
- EMIL. Aquesta es la seva habitació?
- PURA Sí senyora!
- EMIL. Donchs... la felicito. (*Rihent*).
- ELADI Pero Emilia...
- PURA (*A Emilia*). Perque'm felicita vosté? Digui per qué?
- ELADI Pero Pura...
- PLIN (*Rihent*). *Were well, were well*.
- PURA Jo vull saber que hi há á la meva habitació.
- EMIL. Preguntiho á'n aquest inglés que p'el que's veu l'han posat á la porta de centinella... (*Rihent*).
- PURA Qué? (*A Plin qu'está á frech de la porta*). Fassi'l favor si es servit. (*Eladi indica á Emilia que l'hi deixi entrar*).
- EMIL. (*A Eladi*). Tu no't mous.
- PLIN (*Volent tallar el pas á Pura*). Señorra... señorra... No...! no...!

PURA (A Plin). Vaya si hi entraré! (Li dona una *empenya* y entra).
PLIN Con mi detrás. (Entra darrera de Pura en el quarto n.º 31).

ESCENA XIII

Emilia y Eladi

EMIL. Ja estém sols.
ELADI (Ab serenitat). 'M te sense cuidado.
EMIL. Y á mi.
ELADI Donchs enlestím.
EMIL. No desitjo altre cosa.
ELADI Qué preténs?
EMIL. Ja ho sabs.
ELADI Qué demanas?
EMIL. Res.
ELADI Qué vols? Diners?
EMIL. (Mirantlo ab despreçi). ¡Diners! Veig que segueixes tan miserable com sempre.
ELADI Donchs qué vols de mi? Que't fa falta? Demana lo que vulgas, pero déixam.
EMIL. Vols que't deixi?
ELADI Si.
EMIL. Que't deixi! Y ho dius ab aquesta sang freda! Y ho dius després d'haverme abandonat la nit passada en el tren, aprofitante de la meva son! Indigne! Mal home!
ELADI. (Fora de tino). Emilia! acabém!
EMIL. (Resolta). Acabém! Vols que'ns separém pera sempre geh? Está be. Pactes: Si't deixo, 'm concedirás lo que't demani?
ELADI Concedit.
EMIL. No't precipitis. Pénsati.
ELADI Concedit, concedit.
EMIL. Donchs... escolta.
ELADI Digas!
EMIL. (Senyalant el quarto n.º 31). Allá dins hi ha la teva filla!
ELADI La Julia? (Tracta d'anarhi).
EMIL. (Detenintlo). Si, allá la tens... Tingas calma... (Pausa). Donchs... pera concedirte lo que desitjas, no't demano més que dugas cosas: un perdó y una gracia. Perdona á la

teva filla y jo't perdono. Concedeixli la gracia qu'á mi'm vares negar, permetentli que's casi ab l'home á qui estima y't deixo en completa llibertat d'acció... Ja veus si en som de bonas las donas que vosaltres ab la vostra conducta feu dólentas. Cayém perque 'ns feu caurer y quan vosaltres cayeu, os doném la ma per'aixecarvos. Ens lienseu en el fang; mes, el cor es aqui dins tan ben tencat, que no s'embruta... En Frederich m'ho ha contat tot ab pocas 'paraulas. (*Eladi la mira al sentir el nom de Frederich*). En Frederich, si; el nuvi de la teva filla. Jo podria trencar tots el teus propósits, ab sols obrir la boca, desenmasquerante devant de la mateixa Julia y de la senyora que t'acompanya. Mes, no ho vull fer! Si ho fes, saborejaria el plaher de la venjansa, un plaher ruhí... No fentho, saborejaré'l goig d'haver realisat una obra bona: un goig digne y elevat. Res més. Ja m'has sentit. ¿Qué faig? Obro aquesta porta pera que surti la teva filla, ó dono dos toms á la clau?

ELADI (*Agafa la ma d'Emilia y la besa*). Obra...
EMIL. Gracias. Es la primera vegada en ta vida que fas una obra bona. (*Va á obrir la porta del quarto n.º 31. Cridantlos*). Frederich, Julia, veniu.

ESCENA ÚLTIMA

Dits y Frederich, Julia, Pura y Plin
Després Margarida, Rooss y Conrado

JULIA (*Tota avergonyida, á poch á poch y ab els ulls baixos*). Papá...
FREDE. (*A Julia, quasi á cau d'orella*). Vaja, dona, vaja; no t'en donguis vergonya...
JULIA (*Avansant vers el seu pare, sempre ab els ulls baixos*). Papá...! (*Tirants' en braços de son pare*). No hi tornaré may més.
FREDE. Ni jo tampoch, papá. Serém uns bons minyóns. (*Emilia riu ap*).

- ELADI (*Acariciant á sa filla*). Ja 's pot ereurer aixó?
- JULIA Y FREDE. Si, papá.
- MARG. (*Entrant p'el fons seguida de Rooss y de Conrado*). Pero que feu que no veniu? (*Al veurer á Julia en brassos de son pare*). Ah! Qu'es aixó? (*Conrado y Rooss entran disputant*).
- ELADI Res: que la Julia, arrepentida de la falta comesa, ha demanat perdó á son pare. Demánil vosté á la seva mamá.
- JULIA (*Ap. á Margarida*). Fesho, mírala aquí la tens.
- MARG. (*Ab els ulls baixos*). Mamá!
- PURA Ah! Vina, filla; vina. Jo no he d'ésser menes que don Eladi. Ell ha perdonat á sa filla. Jo també't perdono.
- MARG. (*Abrassant á sa mare*). No hi tornaré may més.
- CONRA. Jo tampoch, mamá.
- PURA Com?
- CONRA. Permétim que li dongui desd'are aquest sant títol.
- ELADI Ja li vaig dir, Pura. Després d'un viatge aixís, lo natural es castigar á las noyas, casantlas ab aquest parell de... calaveras. Vol vosté penitencia mes terrible? (*Frederich y Conrado's miran estranyats*). Mes... ellas ho vólen y ells no desitjan altre eosa. Si sos felissas, será perque hi ha un àngel que vetlla p'els aucells que, eom ellas, fúgen del niu ans d'hora. Si no ho son, en la seva infelieitat trobarán el cástich mereseut, per quin motiu, nosaltres no'ls en imposém cap mes. ¿No li sembla, Pura?
- PURA 'M sembla be. (*Plin y Rooss s'han anat arrimant l'un á l'altre*).
- PLIN *Nosotros pedir ahora á ustedes la mano de las niñas.*
- FREDE. *A buena hora, mangas verdes.*
- PLIN (*A Rooss*). *Nosotros mangas verdes?*
- ELADI (*A Plin y Rooss*). Sento dirlos hi qu'han fet tart. La meva filla es per en Frederich. (*A Frederich*). Seva es, Siset. (*Li dona y Frederich l'abassa*).

- PURA Y la meva per'en Conrado. (*A Conrado*).
Seva es, dimoni. (*Idem*).
- ELADI Y jo... (*Per Pura*) per la senyora!
- PURA (*A Eladi*). Ja farà bondat?
- ELADI Li juro!
- PLIN *Y nosotros?*
- JULIA Mister Plin, gracias per tot.
- MARG. Mister Rooss, gracias per las sevas atencions.
- EMIL. (*Que s'ha anat arrimant fins á quedar entre Plin y Rooss ofereix ab coqueteria un bras á cada hu que aquests acceptan*). Vostés pera mí y jo pera vostés.
- PLIN Y ROOSS *Yes! yes!*
- EMIL. Y aixís units podém recullir aquestas carbassas y durlas á Montecarlo á veurer si fructifican (*A'els demés*). Vosaltres torneu á vostres nius! Nosaltres, aucells sense pátria, alsém el vol, peraque aquest ambient 's purifiqui. (*S'en va p'el fons*).
- ELADI Y PURA. No s'hi cansin!
- PLIN *All right!*
- ROOSS *Good morning!*
- CONRA. *Wery well.*
- FREDE. Y bon vent y barca nova, perque realment, tanta brossa ja hi sobrava en aquest niu!

TELÓ RÁPIT

FI DE LA COMEDIA

Obras dramáticas catalanas del mateix autor

La Mare de Deu del Mont, drama en tres actes y en vers, original.

El cor y l'ànima, drama en tres actes y en vers, original.

La pubilla de Caixàs, drama en tres actes y en vers, original.

El Túnel, drama en tres actes y en vers, original.

Una casa de boigs, comedia en quatre actes y en prosa, arreglo de l'obra alemana *Una idea boja*.

Els dos Crepuscles, drama en tres actes y en prosa, original.

Fugint del niu, comedia en tres actes y en prosa, original.

Dos companys mal avinguts (1), joguina en un acte y en vers, arreglo del italiá, de l'obra *Meglio soli che mal accompagnati*.

La minyona del Rector, joguina en un acte y en prosa, arreglo del francès.

Lucrezia Borgia, joguina en un acte y en vers, arreglo del italiá.

Rin, joguina en un acte y en vers, arreglo del italiá.

La cosina de la Lola, comedia en un acte y en prosa, original.

Botifarras dolçes, comedia catalana-portuguesa en un acte y en prosa, original.

Antony, Mestre de ball, joguina en un acte y en prosa, original.

Mala partida, comedia en un acte y en prosa, original.

---

(1) En col·laboració ab D. Victor Rahola,

Preu: Dos pesset